

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Травень

Ч. 5. 1955

May

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XII. ТРАВЕНЬ, 1955 Ч. 5.

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу
909 N. Franklin St. Philadelphia 23, Pa.Передплата у Злучених Державах Америки
для членок Союзу Українок Америки
залишається в 1955 р. 2.50 дол.

Річна передплата для нечленок 3 дол.

Передплата в Канаді 3 дол.

Річна передплата в Англії
й Австралії 1½ ф. ст.

Річна передплата у Франції 900 фр.

Поодиноке число 30 центів

OUR LIFE

VOL. XII. MAY, 1955 No. 5

Edited by Editorial Board

Monthly publication except August, of the Ukrainian
National Women's League of America, Inc.909 N. Franklin St. Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945Subscription in the United States for members
\$2.50 per year; non-members \$3.00 per year, half
year \$1.75. Subscription in Canada \$3.00 per year,
half year \$1.75. Subscription in England and
Australia 1½ pound sterling, per year. Subscrip-
tion in France 900 francs, per year.Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"

КАНАДА:
Mrs. Olga Lukomska
14386 Park Dr.
Edmonton, Alta.
CanadaКАНАДА:
Mrs. Lewka Romanyk
1252 Broadview Ave.
Toronto, Ont., Canada
Telephone: HA 6036ФРАНЦІЯ:
Mme. Nina Kovalenko
14, rue des Cannelles
Paris 6
FranceАВСТРАЛІЯ:
Mrs. I. Pelenzky
136 Forest Rd.
Arncliffe, N.S.W.
Australia

З М І С Т

М. Зибачинська: Alma Mater	1	Шукаємо допомоги у нашій праці!	15
Діма: Матері	2	Л. Бурачинська: З міжнароднього ґрунту ..	16
О. Чехівська: Велика мати	3	Із Ради СФУЖО.....	17
Л. Демиденко: Про побудову вишивки	5	С. Бубнюк: 25-ліття праці ОУК	18
З. Дончук: Звірі	6	Українська вишивка: Суконка	19
О. Трофимовська: На нашу анкету	7	L. V. The Ukrainian family in America.....	21
Л. Бура: На щаблях успіху	9	О. Кобець: Три мисливці	23
М. Логуш: Вигляд советської жінки	10	Г. Чернобицька: Вітер.....	23
Із проектів на XI. Конвенцію	11	Л. Бачинський: Аїда.....	24
Із товариського життя СУА	12	Вісті з Централі.....	25
Р. Коцик: Далії і гладіолі	13	При громадській роботі	27
Зирк у тутешню кухню!	14		

На обгортці:

Виленська чудотворна ікона Богоматері — Провідниці, Одігітрії.

ALMA MATER

— В полі, в житі — сіра, маленька перепеличка звиває собі гніздо і виведе маленьких перепелинят. Коли жєнці наближуться, вона їх остереже. Переразливим „перепіль“ маленька мати-перепеличка затривожить свідомість своїх малят і вони порхнуть, наче хтось малєнькі кульки порозсипав, хто його зна куди, у сторони, в довкілля. Один тривожний крик і малята зрозуміють, що небезпека...

Чи це дасться вбрати в мудре пояснення? Важко.

Зв'язок, що лежить у цьому крику між матір'ю і її дітками — це голе почуття.

Дрібнєнький це образок, але він мов дзвоник бе у могутній симфонії звуків і тонів, що виповнюють слово „мама“.

„Мати“ — це слово означає — любов. Безмежну, велику, людську любов. Одиноку, що можна порівняти до любови, що її проповідував Син Божий.

Висока драбина безчисленних щаблів, що преться самітно вгору, в небеса. По ній ступає мати. Перші її кроки — це почуття тепла, опіки і радості. Тоді коли молода мати вперше держить на руках новонароджене немовля.

Мати — одинока, якій Богом дано відчутти радість життя, що народжується. Ніякий науковець, що в лабораторії вирощує щось живого, не відчуває цього, що переживає мати. Бо це не лиш її власне дитя, але й

маленька людинка, істота, що носить образ Божий.

А згодом мати пізнає тривогу за дитину, турботи, піклування, неспані ночі. Відважні та рвучкі мрії про його майбутнє. Що її дитинці покладали судильниці в колиску?

Ці нові почування — це кроки вгору по драбині материнства. Світла ця драбина та вузька, невидна — здійснюється великою дугою серед усіх інших великих, людських почувань.

Часом кроки її нерівні, буває, що вони хиблять, мати спотикається і от-от, наче все провалиться... Це ті роки дитини, коли вона починає ходити і розбиває голову, здобуваючи перший життєвий досвід. Треба терпеливості. Часом упадає вона та почування матері не слабнуть. Вона як приречена, задивлена вгору, ступає вище по щаблях свого материнства. Тонькі ниточки почувань починають вязати матір і дитину. Бо вже дитина відповідає матері своєю дитячою любов'ю. Беззастережною й одинокою довірливою.

І в ті голодні роки дитина глитає в себе усі враження, як у бездонний мішечок. З відкритими оченятами та з відкритим ротом слухає дитя, що відповідає мати на одне або друге запитання. А воно ставить усє нові питання і крізь відкриті оченята і ротик пропускає неодне у свою підсвідомість. Пізніше

ще додасть своє цікавість, пригаманна юності. І так родиться світосприймання дитини. А матері важко ступається по драбині. Ох — провалля таке страшне!

Їй приходитьсь вливати в душу дитини цяточку свіжих поглядів. Вчити розрізняти добро від зла. Вчити вірності своєму шляху. Вчити любити свій нарід та жити для нього і почерез нього.

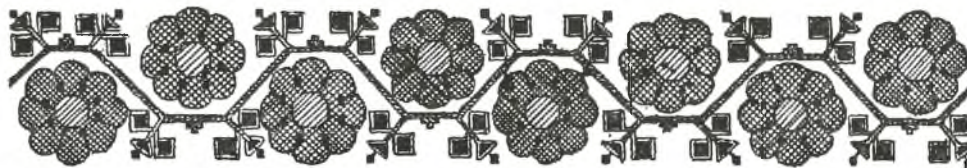
Мати стає різьбарем душі дитини. Їй дано бачити якнайглибше і якнайближче душу дитини. Вона надає їй очерк і печать на ціле життя.

„...возвеличу я всіх отих рабів німих і на сторожі їх поставлю слово!“ (Шевченко).

„Слово“ це душа. Вічна, непоборна душа дідів і прадідів. Мати зберігає й передає її дальшим поколінням. Те щось вслике і дуже, що з німих рабів творить свідомий, діючий у часі і просторі — нарід. А мати, одвічна, скорбна і величя, із терпінням в очах стоїть на сторожі свого роду, на сторожі душі нації. Стоїть у віки!

Пригадаймо їх, цих матерей, що формували свій нарід! Мати-грекиня благословила сина, що йшов боротись за перемогу батьківщини словами: — Вернись сину, із щитом, або на щиті. Це значить — переможцем, або мертвим, якого приносили

(Продовження на стор. 2)

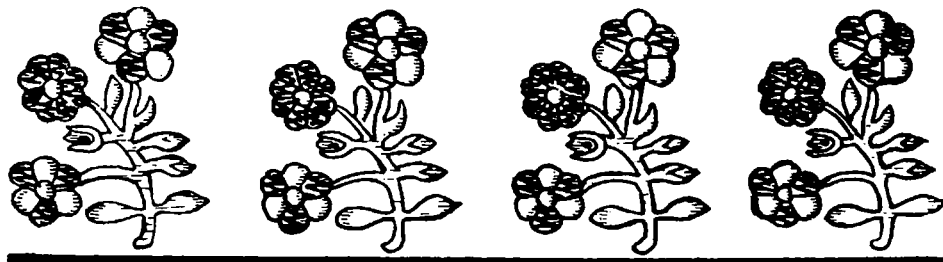
Єсть на землі імя . . . Й маленьке немовля,
Що ще не вміє володіть словами,
За перше слово вимовля
Так ніжно-тепло: „мамо“.

Єсть на землі імя . . . І часто, що вуста
Суворих воїнів, гартованих боями,
Шепочуть, як молитву до Христа,
Те ніжне слово: „мамо“.

О, жінко, за святеє почуття,
Що ти у серці маєш до дитини,
І за готовість дати своє життя
Для неї, коли треба, щохвилини —

Ти заслужила, щоб твоє імя
Було між інших краще набагато,
І щоб за перше слово немовля
Його, як радість, вміло вимовляти.

Із збірки „Волошки“

ALMA MATER

(Продовження зі стор. 1)

на щиті з поля бою. Така була мати старої Геллади.

Римлянка — мати Гракхів на розмові з іншими патріційянками, що хвалились то розкішним вбранням, то палатами, сказала скромно: — Мое багатство — це мої два сини. Вона віддала їх Римові на славу!

Франція часів Наполеона. Старенька мати втратила 9 синів на полях бою. І прийшла поглянути як Париж святкує свою перемогу. Гордо машерують війська, мають прапори, музика грає. Могутній здвиг народу! Велика й невміруща Франція! Старенька мати втерла сльози зворушення і сказала:

Я віддала за могутність Франції дев'ять синів. Коли б у мене було ще дев'ять, я й їх віддала б!

А наша козацька мати? Сотничиха Завісна по смерті чоловіка завзято боронить місто

і замок Бушу. А коли вже загрожує їм ворожа перевага, тоді вона тягне своїх дітей у порохівню, запалює ленту і вилітає зі всіма в повітря. — Не будуть мої діти ляцькими потурнаками!

Таку матір козаки цінити. Їх фортеця, їх осередок звались у них „Січ-Мати“. Оцей символ по сьогодні передає нам, як високо цінити козацьку матір. І як вірно стояла та мати на сторожі воюючої козащини.

А нині мати Уніста, обцілюючи поколене тіло вбитого сина, промовляє:

— Сину мій, не довелося тобі джидатися волі, за яку ти боровся! Дякую тобі, що ти згинув у боротьбі за землю рідну, за наш народ, за нашу Батьківщину! Дякую твоїм ногам, що ходили рідною земелькою, дякую твоїм рукам, що знали лиш працю для народу. Дякую тво-

їм устам, що несли нам усе слова правди і розради!

— Сину мій, випроси у Бога, щоб ти був останньою жертвою у цій нашій боротьбі. Нехай всі ці, що борються за волю, дочекаються її! („Мати“ Бояна).

Хіба інакший образ тієї матері-українки, що стояла над відкритими гробами Вінниці, Львова, Рівного, Києва і всіх інших закутин нашої землі? Матері-українки, що над гробом дитини просить сина, щоб вимолив у Бога волю Україні... Вона — непереможна! Вона перемагає гріб!

Відвічна — Alma Mater*) України!

Стоїть на сторожі нації! Стоїть у віки!

Марта Зибачинська

*) Alma Mater — Благословенна мати.

Велика мати

„Раз добром налите серце
ввік не прохолоне...“

Минає десять літ, як нас покинула жінка великого серця. Любов Миколаївна Шульгина, відома старшому поколінню киян, що добре пам'ятають цю визначну постать. У часі, коли віддаємо пошану матері, пригадаймо цю матір українку, що все життя опікувалась вбогими й обездоленими.

Любов Миколаївна народилась 1. березня 1865 в с. Бурбино Хорольського пов. на Полтавщині. Малою дитиною з родичами переїхала в с. Сохвіно того ж повіту і там провела своє дитинство у молодість. Її батько Микола Устимович походив із артистократичної верхівки повіту, але був великий ліберал, перейнятий ідеями просвітньої філософії, особливо ідеями Руссо. Любив свій нарід і при скасуванні кріпацтва віддав селянам землю без викупу, що дуже обурило інших дідичів. Одружився з селянкою, колишньою кріпачкою. Розумна, енергійна, вона взірцево вела все господарство. Закладала майстерні, де дітей-сиріт вчила ремесла, даючи їм повне удержання. Отже в родині батьків усе сприяло для розвитку в дитині тих „іскор Божих“, що змалку заложені в душі людини.

Юна, чутлива дівчина сприймала всім серцем українську стихію. У Любов Миколаївни вже в юнацтві позначився той життєвий шлях, яким вона пройшла все життя — шлях любови і праці для свого народу. Батько дбав про освіту й виховання своїх дітей. Тому Любов Миколаївна закінчила в Москві гімназію, що мала програму хлопчачих гімназій, дуже добре знала чужі мови і поступила в Києві на Вищі Жіночі Курси.

З ранньої молодости захоплювалась педагогічною працею: приїжджаючи на ферії додому, молода дівчина весь час із школярами. Вчить їх, читає їм, ходить із ними на прогулян-

ки. Перебування в Москві не вплинуло на неї, навпаки, перебуваючи поза Україною, вона ще більше любила своє рідне й тужила за ним. Покінчивши гімназію, проводить цілі дні у школі, що її зорганізував і удержував її батько. Працює разом із вчителькою, але круг її навчання поширюється: в першій половині дня — діти, по-

Любов Миколаївна Шульгина

тім — селянська молодь, а ввечері — дорослі. І хоч підручники були в той час російські, але вона викладала, пояснювала і розмовляла з учнями тільки українською мовою. Де могла, діставала українські книжки, читала дітям і дорослим. Кличі народництва 80-тих років спонукали її залишити науку на Вищих Жіночих Курсах у Києві. Вона їде на село послужити народові — знов продовжує працю у школі.

Зустріч із Яковом Миколаєвичем Шульгиним, свідомим українцем, членом Старої Громади стає для Любов Миколаївни вирішальна — 1887 р. вона одружується з ним. Тоді підводяться теоретичні основи

у її світогляді того, що відчувалось і робилось стихійно.

Любов Миколаївна, маючи своїх дітей, стоїть на висоті української жінки-матері. Поки діти малі і вчилися — вона вся у сфері інтересів і потреб дітей. Керує їх освітою і створює умовини, що причиняються до національного виховання дітей. В її хаті говорять завжди українською мовою, що в ті часи було рідкістю. Багато читає дітям, коли діти були малі, керує підбором книжок, коли діти стали доростати. Знайомить дітей із українським театром. Скріплює релігійні і моральні підвалини в дитячих душах. Коли діти підрости, не спішить віддавати їх до російської школи: підготовляє до 3-4 класів гімназії. Вкупі з чоловіком вчать дітей, а до деяких предметів запрошують учителів-фахівців. Дбає про вивчення чужих мов.

Окрім своїх дітей Любов Миколаївна завжди має учнів — вчить письма або допомагає в науці учням, що вчаться у школі. Під час перебування на селі продовжує читати селян. Збирає здібніших учнів і підготовляє до вчительських іспитів. Була педагогом із покликання і це своє вміння завжди використовувала.

Користає з кожної нагоди, щоб українизувати середовище. Коли в м. Лубнах відбуваються літні вчительські курси, вона запрошує курсантів до себе, читає їм „Гайдамаків“ Шевченка при супроводі чарівного ліхтаря. А читати вона вміла по-мистецьки. Від її слів відкривались зовсім нові вартості у мистецькому творі.

Коли її діти стали дорослими і поміччю не потребували, то Любов Миколаївна віддалась із пиристю громадським справам.

І світова війна, 1915 р. із Галичини починають вивозити свідомих українців. З сумом зустрів золотoverхий Київ своїх братів-заложників, полонених і ранених. Український Комітет, а в ньому свідоме українське жіноцтво Києва, на чолі якого

стоїть Людмила Старицька-Черняхівська, стає до рятункової допомоги тим жертвам війни. А серед тих жінок яскрава, незабутня постать Любов М. Шульгиної, „справжньої рятівниці галицьких братів”, як пише у своїх спогадах один із заложників др. Євген Грицак. Любов Миколаївна цілком посвятилася цьому ділу — і тут вона творить чудеса: збирає гроші, харчі, одягу, клопочеться про полегшення умов ув'язнення або переміщення на приватні мешкання і своєю енергією добивається, чого хоче.

Її цінна праця позначається також в шпиталі, що його оснував український клуб „Родина” (1915-1917). Любов Миколаївна не тільки з чисто материнською олікою доглядає ранених, а й читає їм, вчить грамоті, дбає про перевиховання несвідомих. Разом із нею працюють інші жінки та група української молоді. Шпиталь перетворюється наче в школу української свідомості. Ранені з жалем покидали його і з фронту писали сердечні листи своїм вчителям.

Та найбільш улюбленою дитиною в її „золотому серці” були дитячі притулки, що під олікою Д. Дорошенка перетворились в неофіційні українські школи. Там теж багато праці вложила Любов Миколаївна — вчила дітей, опікувалась і брала їх часто до своєї хати.

А коли в 1917 р. організується у Києві українська гімназія, Любов Миколаївна всією душею при організації цієї справи: клопочеться за приміщення для гімназії і бурси, добуває одяг, сама провадить молодшу підготовчу класу. Пізніше провадить дитячий садок — все це робить із любов'ю, ентузіазмом.

1917 рік здійснив її мрії — вона побачила Україну вільною. Але й зажадав від неї найвищої жертви — її середущий син Володимир поляг під Крутами. Любов Миколаївна не здержувала його, коли він пішов. Сама клопоталась, щоб її прийняли до студентського куріня за сестру-жалібницю — та вже не

було часу. За три дні курінь розгромили і вона знайшлась між матерями-українками, що в заранні нашого змагу зазнали найважчої втрати.

У 1928 р. Любов Миколаївна виїздить із Києва з родиною дочки Надії. У Рівному на Волині з такою ж посвятою, як своїми дітьми, займається вихованням внучок — вчить їх, дбає про збереження всіх релігійних і українських побутових традицій. Та попри ті хатні обов'язки Любов Миколаївна знов дістає учнів, навчаючи їх чужим мовам. Багато безкоштовно допомагала учням гімназій. Все своє знання вона з любов'ю передавала малим і дорослим друзям, а друзі були всі, хто потребував її допомоги.

Доля не була милостива в її особистому житті: у 1931 р. умер на еміграції наймолодший її син Микола. Наприкінці життя Любов Миколаївній прийшлося пережити еміграцію з переходовими таборами й артилерійським обстрілом. До кінця життя Любов Миколаївна не втрачала інтересу до світових подій. Померла 6. червня 1945 р. на 81 р. життя у Саксонії.

З іменем Любов Миколаївни Шульгиної встає зразковий образ української матері, дбайливої приятельки дітей, опікунки сиріт, які у війсьній хуртовині опинились розгублені і налякані поза своїм домом, опікунки, що своїм співчуттям до обездоленої дитини в родинному оточенні теплом своєї любови відогріває дитячі серця і виховує їх на патріотів своєї Батьківщини.

Образ високо інтелігентної жінки, чутливої до страдань людини, яка несе допомогу зі скромністю своєї багато обдарованої натури.

Образ української жінки-матері, що весь життєвий шлях її перетиканий дитячим веселим гомоном або розлучливим плачем дитини. Ласкою вона зціляє дитяче горе, сама просякнута високими ідеалами справедливості. Вона плекає їх у дітей і скеровує їх чин до до-

бра. Для них вона — Мати, Друг, Вчителька.

Образ Матері, що віддає найдорожче для визволення Батьківщини — свого багатонадійного сина.

Олена Чехівська

У БУДИНКУ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ

Адміністрація будинку ООН затруднює цілий ряд молодих жінок, що дбають про відвідувачів. Їх завданням є обводити їх по будинку й пояснювати його, також служать вони часто перекладачами для чужинських відвідувачів. Недавно тому вони служили впорядчицями на форумі Нью Йорк Гералд Трібюн, що представило учням американських середніх шкіл їхніх колег з усього світу.

Молоді провідниці будинку ООН носять синій однетрій, по якому їх можна пізнати. Однак дозволено їм також народне вбрання їх країни, коли воно загально відоме. Наприклад молада індука завжди ходить у своєму „сарі”, від коли воно появилось на президіальному кріслі ООН. Молоді жінки мусять мати добру освіту, щоб могли схопити й пояснити все, що в цьому будинку діється. І так між ними багато покинуло каледжі, а деякі мають докторати. До того всі мусять знати, окрім англійської, також чужі мови.

У списку провідниць та їх країн походження завважаємо також українку. Це тут народжена Магда Мишин, невеличка чорнявка, що володіє однаково добре англійською й українською мовами.

УКРАЇНЬСЬКА КЕРАМІКА

Еміль Фабр, секретар Міжнародної Керамічної Асоціації, якому Євген Деслав надіслав матеріали про українську кераміку і порцеляну, повідомив п. Деслава, що ці матеріали вже перекладають на французьку мову. Вони будуть використані для доповіді на тему „Українська мистецька кераміка“ в женевській палаті Об'єднаних Націй та в Паризькій Сорбоні. Обидві доповіді Е. Фабр виголосить у 1955 р.

Про побудову вишивки

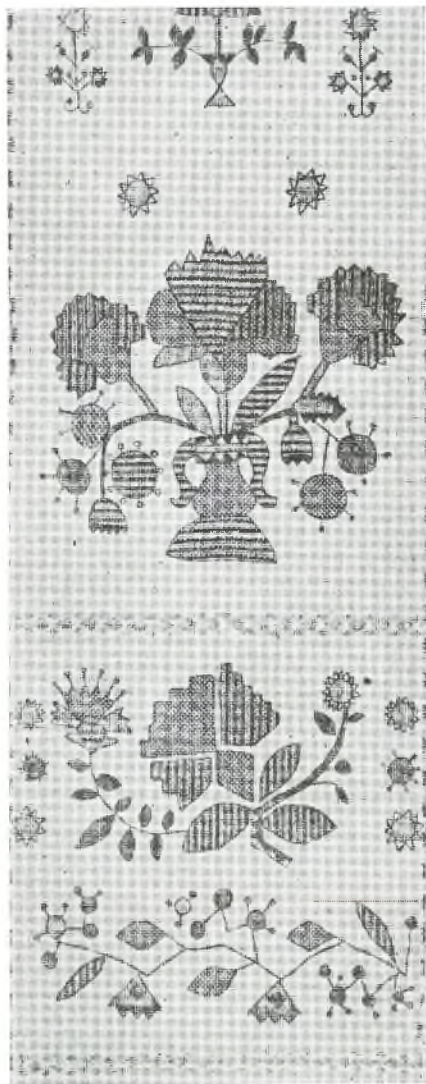
У статті про недавно випущену з друку збірку українських вишивок Л. Демиденко „Українська Вишивка” ч. I авторка висловила здивування з приводу композиційної побудови взорів, уміщених на таблицях чч. 8, 9, 18, котрі мають листочки скеровані гострими зубцями в долину. Вона посилається на статтю п. Л. Ненадкевич вміщену у ч. 4. „Нашого Життя”, в якій говориться, що цього в українській вишивці немає, бо вишивка в уяві вишивальниці не „вяне” а „росте”. Рівнож висловила авторка побажання, щоб я подала певні обґрунтування такої побудови орнаменту.

Постараюся коротко подати деякі вияснення, хоч це і не так просто, бо говорити коротко про композиційну побудову українського народного орнаменту дуже тяжко — це ж бо тема для цілої розвідки.

Я дозволю собі в першу чергу не згодитися з вище наведеним твердженням, що в українській народній вишивці гострі зубці мають бути обов'язково скеровані догори. Хіба лише це „ріст” вишивки? Таке твердження до певної міри знецінює українську вишивку взагалі, бо заперечує те, що в українській вишивці є чи не найціннішого — різноманітність композиційної побудови орнаменту. Підстави цієї різноманітності надзвичайно влучно обґрунтував академік Павлуцький, зазначаючи в одній з своїх капітальних праць, що „багатство орнаментальної композиції української народної вишивки пояснюється тим, що орнамент відбиває не тільки душу і характер вишивальниці, а і її хвиливий настрій”.

Ми зустрічаємо не лише геометричні орнаменти, скеровані гострими зубами до низу, характерним зразком яких є полики жіночих сорочок на Волині, Київщині та півночі Лівобережжя, але і в чисто рослинних орнаментах зустрічаються квіти і листочки похилені до низу

(див. Олена Пчілка „Українські Узори” таблиці чч. 4, 6, 9). Трапляються навіть зразки, коли гілочки розведені на рукаві мають різний напрям листочків і квітів, на одній догори, а на сусідній до низу. Виразно рослинний орнамент „виноград” має грона завжди скеровані гострим кінцем до низу. Таких прикладів можна навести багато. Деякі з них будуть подані в моїх пізніших збірках.

На цьому декоративному рушнику з Сорочинців, Харківської області — квіти розміщені головками і листочками вгору. Але в найнижчому ряді квіти звисають також вниз.

Тепер я торкнуся зокрема згаданих взорів із моєї збірки. З чисто технічних причин я не мала змоги подати більш докладні пояснення до наведених взорів, рівнож через розмір картки не могла подати деяких взорів повністю. Що-до взорів на таблиці ч. 8, то, як я вже зазначила, така побудова орнаменту є характерною у тих випадках, коли на самім рукаві немає жадної вишивки. Що-ж до взорів на таблицях чч. 9 і 18, то там через брак місця вміщена лише половина того взору, що шився на рушнику. На оригіналі було на кожному кінці рушника вміщено по два такі взори один, нижній, з зубами до низу а горішній з зубами догори, а між ними була розміщена мережка.

Нажаль ми мусимо миритися з такого роду технічними труднощами друку, що до певної міри, може, і обнижують вартість збірки, але ми мусимо намагатися в міру можливості, бодай шляхом додаткових пояснень ці хиби зменшувати.

Л. Демиденко

ЯК ПОСТАЛА ЛІТЕРАТУРНА НАГОРОДА „ФЕМІНА”

Поміж літературними нагородами у Франції, які рішають про успіх автора, дуже популярною є „Феміна”, якої журі складається з жінок. Цікаво послухати, як постала ця нагорода, що виносить сьогодні смішно малу суму, бо 5,000 фр. Та її символічне значення далеко більше. Бо коли на початку цього століття Міріям Гаррі була найбільш надійною кандидаткою на нагороду Гонкурів і не дістала її тільки тому, що вона жінка — зібралось кілька рішучих жінок і уфундувало нагороду „Феміна”. Міріям Гаррі була першою лавреаткою „Феміни”. Пізніш цю нагороду призначали письменникам щороку, як жінкам так і мужчинам. Цього року призначено нагороду Сімоні де Бовуар за її повість „Мандарини”.

З вірї

Долиною сріблилася прозора мгла, у тумані купалось урвище, а на величому бескиді шпильястих гір пурпуром майорів весняний ранок. Цар простору, старий оред, давно бренив в безмежній синяві небес, пильнував за зеленим схилом гір, чи не покажеться де похолодий крілик, дурненький ховрашок або соромлива перепілочка.

А там струнка стояла лань, до сходу сонця піднялась, трави з росою посмакувати на зорі, щоб потім спочивати в холодочку. Тепер красунею стояла, піднявши гордо зубчасті роги.

Уже прокинувся й лінюх-ведмідь. Зробив ретельний огляд скель навколо, стару подругу-ведмедицю понюхав зблизька і навіть язиком лизнув. Голодна ведмедиця вискалилась і клацнула зубами. А потім піднялись і поплелись шукати десь поживи. Тернистий чагарник давно мав їх ягідками, високий, ніжний молочій приємно хруснув під зубами, потім бруньки дерев, і аж тоді спустилися у діл води напитись. А он в додаток у піску на сонці блиснула лускою мертва риба. І це закуска не погана. Тепер спочити в холодку, залізти десь в малиник чи бурян спокійно подрімати. Та раптом свіжий вітерець із гір приніс солодкий пах. Як фіміям збентежив тонким ароматом солодкого медку. Одна лиш мить, ведмідь незграбно повернувся і ласо облизався. Рішучо пішов назустріч пахощам. Стара подруга-ведмедиця з ноги на ногу за ним гойдалася із заду. Перебрели легенький потічок, піднялися у гору. А пах все більше й гостріше дразнив нюх. І навіть яблука, що ось валялись під ногами не відвертали їх уваги. Медок, як той міцний кальян туманив світ, заморочив розум. Он, туди, на той далекий схил, на той зелений травничок, що оксамитом розгорнувся під старезною липою.

А в липі дуло трухляве, над яким брелять бджілки і непереможні пахощі. Але як туди добратись? Єдина стежечка довгою серпентиною гнулась під скелями над глибокою прірвою. Ледве ногою станеш на небезпечний хідничок, як у прірву сипляться пісок і камінці.

Ведмідь боязко зупинився. Нерішуче стояв. Новий подув медових пахощів перебороз нерішучість. Спрагло зловив повітря, стрілонув великою волохатою головою, і обережно ступив на стежину. З-під ніг посипався щебінь і загув у прірву. Ведмедиця зупинилась. Боязко спостерігала за своїм другом, що щільно прилипливши до скелястої стіни, повільно рухався вперед. Оглядна його туша ледве тиснулася вузьким плаєм. Залишитися від свого друга, з яким так довго спільно полюють, ведмедиця не наважувалась. Невдоволено загарчала, обережно стала лапами на стежечку, щільно притуляючись до скелі від прірви, прямувала за ведмедем. Чарівні пахощі солодкого медку невблаганно вабили вперед. Щоразу стежечка більше звужувалась, і незабаром навіть бувалий, старий ведмідь нерішуче зупинився. Повернув назад голову. На його із-заду скалила зуби ведмедиця. Повернутись неможливо. Можна було лише рухатись вперед. Ведмідь люто загарчав. Ведмедиця соковитим гнівом його підтримала. Гірське повітря сколихнулося, стряслося жахом. Обережно просовувалися вперед.

* * *

В невеликому аулі, загубленому серед високих гір, було тихо. Лише в одній саклі цілу ніч блимало тьмяне світло. На м'яких килимах, серед розкиданих подушок, лежала хвора дитина і спаленими устами лементила допомоги. Знеможені батько й мати розпучливо дивились, схилившись у півтьмі і не

знали чим допомогти єдиному синові. Всі цілющі напої, випробувані зідля тепер виявились безсилями. Дитина, як весняний сніг, на очах танула і догоряла. Живчик на скроні ледве ворухався, а манісенке серце майже не било.

З недалекого мінарета протяжно залунав ранковий наказ: „Ля-Ілляхіль-Алла! Магомет — Россуль — Алла!“

— Вже світає, — тихо промовив чоловік, глянувши у вікно, — бери сина і неси у місто, може лікар щось допоможе.

Худенька жінка, із скорбним обличчям, огорнула хвору дитину в теплий шаль, притиснула до грудей, з молитвою на устах легко вийшла за поріг і подалася в гори. На роздоріжжі зупинилась. Битою навколійною дорогою до міста п'ять годин ходу. Чи витримає дитина? — подумала. Після короткого вагання завершила в гори на вузьку стежечку. З тривогою кидала поглядом на схід, очікуючи соняшного проміння, як надійного сумровідника. Гірською стежкою за дві години в місті. Хапливо дріботіла звиклими ногами по гірському схилі, підіймалась уверх, тужливо зітхала до Аллаха і широко шептала молитву. Верхівя смек, як ті смолоскипи, спалахнули світанком. Дитина вже не стогнала, вона спрагло ловила свіже повітря тонкими губками й облизувалась рожевим язичком. Що вище підіймалась жінка, то яснішало, і раптом народився світлий день.

Сонце повагом викотилось великим колом, скупало ранок рожевим світлом, заіскрилось діамантами на білих і чистих як святючна чаша Муедзіна, засніжених шпильях гір і дихнуло теплом. Стрункі смереки ясною синявою вирізьблювались у срібному тумані. Серпентина тнutoї стежечки проясніла й стала безпечнішою. Раптом остре вухо вловило впереді підозрілі звуки, а за ними під гу-

(Проложення на стор. 8)

На нашу анкету

У ряді жінок, що користають із зобутків жіночого руху та яких обхопили ми нашою анкетною, відповідає тепер одна з перших наших правничок. Олена Трофимовська належить до покоління, що з трудом добувало вищу освіту. Дістаємо вгляд в етап жіночого руху, що пробігав на Наддніпрянщині зовсім іншим шляхом, як на заході України.

Олена Трофимовська

Мої юнацькі роки припадають на часи першої російської революції 1904/1905 рр. У тому часі молодь вивчала питання соціального порядку та закони економіки і тому я, на ряду з іншими, почала читати популярні книжки з ділянки політичної економії з 15 років, переходячи в дальшому до серйозної літератури в тій галузі. Це й загостило в мене зацікавлення соціологічними питаннями. Коли я закінчила гімназійний курс, тоді не було факультету політичних наук, а всі суспільні науки викладали на правничому факультеті. Але туди жінок ще не приймали. У Харкові були в тому часі Вищі Жіночі Курси з медичним, історичним і природознавчим факультетами.

І ось після революції відкрились двері університету й для жінок. Приймали жінок тільки в 1907 і 1908 роках та не на рівні з мужчинами, а в характері вільних слухачів. Різниця в основному була така, що студенти, щоб одержати державний диплом, повинні були здавати іспити в розмірі 5 дисциплін, а вільні слухачі 17. Всі п'ять років навчання приходилось вести постійну боротьбу за спромогу вивчати ці науки. Для цього треба було іспити здавати краще від студентів. Нас правничок було на двох курсах небагато і всі ми вчилися, напружуючись зо всіх сил, краще хлопців.

Мені вчитись було важко, бо батька я вже не мала і мусіла сама себе утримувати та ще й заробляти гроші на оплату навчання. Від 4-тої години я працювала в бібліотеці, а в день

мала ще 2-3-ох учнів, яким допомагала вивчати завдання. Це все забирало в мене час і коли я приступала до державних іспитів, тоді треба було уривати ночі, бо кинути роботу в бібліотеці не могла.

По закінченні університету і одержанні диплому першого ступня я пішла на роботу в центральну кооперативну установу інструктором-ревизором і почала боротьбу за включення до стану „присяжних поверених”, себто адвокатури. Вкінці мене й прийнято туди. Та ще раніш мені запропонували вести курс кооперативного права в Торговельному Інституті та курс організації кооперативних установ. Як асистентка і викладач я працювала там 8 років.

Коли настала большевицька влада, яка зліквідувала кооперацию, я перейшла зовсім на працю економіста, не бажаючи працювати у ділянці права. Була інспектором або економістом-плянником. Тут я приглянулась добре до становища жінки в професійній праці і можу про те дещо сказати.

Не зважаючи на те, що за советською конституцією жінка є рівноправна з мужчиною, в дійсності жінки як і всіди ведуть боротьбу за всяке краще місце роботи. Перемагають вони тоді, коли свою галузь краще опановують, працюють більш сумлінно і віддають праці більше часу. З повною свідомістю можна сказати, що жінкам вдалось затвердитись тільки на менше платних галузях, а саме: вчителству в народніх школах і допоміжному медичному персоналі. Також немає в советській дійсності мужчин-дентистів. Медична допомога є на 80-85% у руках жінок-лікарів. У руках чоловіків-лікарів залишилась в основному хірургія, очолювання лікарень і амбулаторій. Великий відсоток жіноцтва є серед хеміків і працюють, як вчителі хемії в середніх школах, ляборантки наукових і прикладних лябораторій. Також багато жінок вивчає біологію

Олена Трофимовська

на те, щоб пізніше викладати її чи працювати в біологічних лябораторіях, як при наукових інституціях, так і при радгоспах чи колгоспах.

Я сказала б, що жінку спонукує до фахового вишколу не тільки необхідність працювати, бо одна людина не в силі утримати родини. Але й робота в милому фаху заступає в людини тягу до громадського життя.

Дуже багато жінок працює в ССРСР на тяжких роботах і цьому дивуються часто чужі подорожні. Жінок бачимо на будівництві, вантаженні, на машинових роботах у сільському господарстві, навіть у шахтах під землею. Забувають, що в „найпередовішій державі світу” праця не є вільна і кожному людину можуть перевести на місце праці, яке їй не подобається.

Большевики устами Леніна сказали, що „кожна куховарка повинна навчитись керувати державою”. У дійсності до того керівництва її не допускають. В ССРСР нема жінок-міністрів чи амбасадорів і на міжнародніх конференціях жінок на відповідальних місцях не буває. Мабуть комуністичні можновладці бояться, що жінка руководить чуттям і не витримує так твердо лінії, як політики-чоловіки. Що ж до того, що жінок вибирають членами верховної ради, то це тільки безсловесні

манекени, на місце яких можна б поставити автомата для своєчасних оплесків пролозиціям комуністичної верхівки.

На закінчення хочу додати, що хоч і користувалась я здобутками жіночого руху, проте все життя мусіла боротись із людським консерватизмом за свої досягнення. І надалі допоможе нам, як до визволення України, так і до належного місця жінці тільки жіноча освіта. Вона допоможе нам добре виконати жіночі обов'язки і виховати молоде покоління — основу нації. **Олена Трофимовська**

Звірі

(Закінчення зі стор. 6)

стим склепінням окель пронеслось грізне гарчання ведмедів. Луною вдарило в серце і заніміло. Із-за звороту, з ранкової мли висунулись страшні голови звірів.

В очах збентеженої матері блиснув жах. Пропала! — майнула думка і злякано подивилась у прірву. Тікати взагалі неможливо, руки й ноги тремтіли, відмовлялись рухатись. Закам'яніло стояла і вперто дивилась на ведмедів. Міцно притиснула до себе дитину, думкою полетіла до неба. Дитина зойкнула, інтуїтивно закричала смертельним голосом.

Звірі зупинились і на мить розгубились. Потім ведмідь окскалив гострі зуби і наближався до жінки. Раптом ведмедиця піднялась на задні ноги, передніми лапами зупинила ведмеда і дивно загарчала. Ведмідь став. Повагавшись ліг, випроставшись уздовж вузької стежки, підібгав лід себе хижу морду, прикрив передніми лапами примружені очі. Ведмедиця обережно лягла на його зверху. Жінка заніміло стежила, тепер хвилюючись підійшла, ступила ногою на м'яку спину ведмедиці і перелізла на протилежний бік. Звірі лежали не ворохнувшись. Піднялась на стежці, оглянувшись на звірів. Купа лежала наче мертва. Жінка відійшла за зворот і оглянувшись ще раз. Ведмедиця підвелась, за нею ведмідь

і обое пішли далі своєю дорогою.

Тіло жінки тіпалось, вона голосно славилла Аллаха, ніжно пригортала дитину, спішила до міста. Материнською ширістю була вдячна ведмедиці. Це ж бо й у неї прокинулась мати від викрику дитини. Той зойк непорочного немовлятка розбудив материнство. Зойком дитини порозумілись матері, немов особливим звіринно-людським еслеранто. І вони пропустили через себе її з дитиною без перешкоди — думала жінка і тепер із розспіваною душею поспішала до міста. Лікар прийняв її без затримки. Оглянув дитину і дав упорск.

— Щастя ваше, що вчасно прийшли, пів години запізнення коштувало б дитячого життя, — ствердив лікар після поданої допомоги.

— Це сам Аллах мене спрямував короткою дорогою до вас і він же вдруге врятував життя, — відповіла жінка і спокійно повернулась додому.

— Як здоров'я дитини? — на порозі саклі чоловік запитав жінку.

— Живе, дякуючи ведмедиці, а здорове, завдяки лікареві і з ласки Аллаха, — жарно-радісним тоном відповіла.

— Що за ведмедиця? Де ти її бачила? — жваво запитав він і в його очах блиснули вогники.

— Двох здибала на вузькому проході біля скелі. Вони не тільки ше зачіпали, а навіть пропустили через свої спини і я вчасно прибула в місто, — збухржано-радісним тоном оповідала.

Чоловік уже не слухав.

— Пусте, — думав він. Хутко одягнув черкеску, причепив гострий кинджал до пояса, зняв з гвіздка рушницю, оглянув набобі і спрямувався до дверей...

— Ти куди? — збентежено впало з уст жінки.

— За ведмедами, — спокійно відповів. — хутро на зиму тобі та синові буде.

— Не смій! — гостро вереснула і відібрала від нього рушницю.

Чоловік розгублено зупинився, покірно схилив голову, мля-

НОВІ ВИДАННЯ

Докія Гуменна: Багато неба. Збірка нарисів. Обеднання Українських Письменників „Слово“, Нью Йорк, 1954. Обкладинка Любомира Кузьми. Ст. 236. Ціна 2.50 дол.

У ряді нарисів, вільно упорядкованих, Докія Гуменна презентує нам Америку. Від перших несміливих кроків на землі Вашингтона, де ще навмання їхалося автобусами („Аби не злочин“) до „безконечної асфальтової стрічки“, що веде вздовж південного кордону. В різних видах, у різних формах зустрічаємо тут американське життя. Включно до сторінки, що її ніколи не зрозуміють мешканці великих міст — індіанської резервації Чірокі.

А може це й є суттю цієї книжки. Знавці кажуть, що треба жити в Америці 15 літ, щоб її збагнути. Отже не можна сподіватись, що 22 нариси відкрили нам усі „обличчя велетня“, що йому на імя ЗДА. Та нарис „Чірокі“ ворухить певні струни в нашій душі. Це страдальна дорога племені, що змагалось три століття. Та під напором залізного віку впав каміний. Прекрасна лекція, як історія поступає з довірливим народом, що в своєму розвитку зостається позаду.

А поза тим мандруємо з авторкою по всіх її стаціях. Усюди вона опирається юб українську людину і це допомагає нам знайти разом із нею „багато неба“. Бо всюди — чи та людина вивчає ґрунт Солоного Озера, чи студіює в каліфорнійському університеті, вона шукає того неба, що їй до прожитку таке потрібне. І в вулицях Вашингтону вона знаходить шматок Києва і в індіанській „дорозі сліз“ свою незavidну долю.

Вперше бачимо цей світ, крізь уяву мистця перепущений. І ми вдячні авторці за цю спробу, що допомагає нам знайти „багато неба“ у нашій сірій дійсності. **Л. Б.**

во відчепив кинджал і скинув черкеску. На цей раз він послушав жінки. **Зосим Дончук**

По шаблях успіху

Сценічне мистецтво тісно зв'язане з життям. Воно промовляє зрозумілими засобами, воно відзеркалює те, що кругом нас. І тому воно найлегше виростає з ґрунту, і зв'язане з ним.

Такі думки приходять, слідкуючи за сценічним шляхом Лідії Крушельницької. Недавні її креації — Боярині, Ельміри у „Тартюфі” і Христини в „Пересаджених квітах” — це немов шаблі у ньому. І щоб їх належно зрозуміти, треба перекинутись думками ще далі взад.

Криниця. Заля Сокола виповнена вицерт. На сцені йде „Запорожець за Дунаєм”, поставлений аматорськими силами. На перший плян вибивається Одарка-Крушельницька, що й була режисером вистави. Темперамент, голосовий вишкіл, сценічна рутиня зраджують фахову акторку. І застановляє гра. Бо з усіх Одарок, які довелось тут і там бачити й чути, кожна кладе натиск на співучий виступ. А тут крізь милозвучність голосу пробивається й нерв по-статі, що відтворена з внутрішньою силою і переконливістю.

А потім — „Бояриня”! Горда дівчина, яку доля веде з соняшного півдня на холодну північ. Та не тільки невзгоди підсоння підкошують її, а недоля її батьківщини, що здама на погату хижак-сусіда. І увесь цей шлях — від її сміливого першого кроку, аж до хвилини, коли вона знеможена відходить із життя — Крушельницька старалась відтворити по-новому. І по-своєму. Бо в складному образі тієї жінки кожна акторка знайде свою окрему розв'язку.

Та між цими обома виставами лежав шлях довгих шукань. Ліда Крушельницька розказує про те у своїй гардеробі, здійснюючи грим.

— Первісно я вчилась співу у Львівській консерваторії. Я любила музику й коли мріяла про театр, то тільки у зв'язку з вокальним мистецтвом. І коли пізніше довелось мені жити у Станіславові, то в тамошньому театрі я й дебютувала. Та війна перешкодила систематичним

виступам. Живучи у Криниці, я мала змогу організувати аматорські вистави, з яких Ви й одну бачили. Правда, я дбала про добрий їх рівень та це не було те, чого хотілось.

— Перелетно я зустрілась із Студією Гірняка і Добровольської у Відні. Та дальша ман-

Лідія Крушельницька

дрівка нас розірвала. Вже по війні, живучи в Австрії, я увійшла у театральний круг Ганни Совачевої. У Зальцбургу ми ставили „Морозенка”, „Ясні зорі” та подібні пьєси. Та там зазнала я великого поштовху: я взяла участь у театральній школі зальцбурзького фестивалю. Ця велика нагода, що збирає мистців з усього світу, щоб відтворити твори австрійських музик і драматургів, дала мені багато спонук. Я була одинокою україночку між групою студентів і праця проф. Сальваті над нами та його вказівки відкрили мені погляд на сучасне драматичне мистецтво.

— А потім Нью Йорк і Театральна Студія. Перші мої виступи зв'язані з „Лісовою Піснею”, де я грала Русалку. Дальше роля Оришки в „Пошились у дурні”, а потім, коли Студія

розв'язалась — „Бояриня”, яку згадуєте. А пізніше Український Театр в Америці і Ельміра та Христина.

Це вже дальші етапи. Ельміра — ота приманлива молодичка, що повинна відкрити своєму чоловікові справжню вдачу Тартюфа — особливо цікаво вийшла у Крушельницької. Облудний світ середовища, що все щось прикриває! Її погляд і рухи говорили більше, як слова, але й вони недоговорювали саме стільки, як було потрібно. І докруги неї згущувалась атмосфера непорозуміння та інтриги.

У „Пересаджених квітах” не було цього одностайного тла, на якому вона могла заблискнути. Ну, й не було таких майстерних партнерів, як у „Тартюфі” — Гірняк і Чолган. Але помимо того Крушельницька видобула з Христини образ сентиментальної дівчини, що, не зважаючи на томливі діалоги першого акту, все ж таки вийшла життєво правдивою.

— Багато завдячую режисерській праці Олімпії Добровольської, каже артистка. Щойно під її проводом я усвідомила собі, як глибоко люблю сцену і що можу видобути з кожної ролі. Коли б не війна та інші життєві умовини, то може й скорше дійшла б я до певних даних. Та й так я вдячна, що мені пощастило тепер під її проводом працювати.

Велику силу має сценічне мистецтво! Ось який висновок із нашої розмови, що могла ще продовжуватись. Та немає часу! Бо завтра чекає праця, а потім нові вистави...

Л. Бура

ОСОБИСТЕ

Зприводу важкого горя, що його зазнала господарська референтка СЧА п. Анна Сивуляк через смерть свого дружини бл. п. Михайла Сивуляка, висловлює їй щире співчуття

Гол. Управа СЧА

Вигляд жінки в ССРСР

(Докінчення)

Треба знати, що більшовики від самого початку вщиплювали советській людині призи́рство до її зовнішнього вигляду, називаючи це „буржуазною вигадкою“. І в такому дусі велася постійно політика, скерована на те, щоб викоринити бажання советського громадянина дбати про свою зовнішність, щоб таким чином відвернути увагу від примітивних умовин життя, від постійного браку одягу, взуття, домашнього устаткування та всяких інших предметів щоденного вжитку. І як стверджує пані Вайтней, „у Советському Союзі жінки й досі не користаються винаходами модерної техніки — пральними машинами, холодильниками, пылососами тощо“.

Відомо, що в пореволюційних часах люди навмисно ходили в лахміттях хоч дехто мав ще залишки з добрих часів, щоб не привертати на себе увагу, як на представників „буржуазії“. Це саме було й у Західній Україні, коли більшовики зайняли її в 1939 році, — жінки поховали гарні одяги й капелюхи та ходили закутані в трубі хустки та одягнені в обношені сукні. І коли б у Сов. Союзі прийшла зміна режиму, а з тим, самозрозуміло, і зміна обставин, то немає сумніву, що приховані під цими грубими хустками обличчя та стрункі постаті під старим немодним лахміттям — що тепер видаються „незграбними“ — виявилися б у повній природній красі, навіть без пудрів і помадок, як це було давніше, коли українські жінки й дівчата були відомі своєю красою й поза межами України.

Та коли жінка, що знає тільки працю, тяжку безконе́чну каторжну працю, з якої вона пераз не має навіть стільки користі, щоб попоїсти досита, зовсім ясно, що вона не може думати про плекання краси в розумінні жінок західного світу. Коли людині дошкулює голод, матеріальні недостатки,

тоді їй не до кармінових помадок, чи пудрів, але вона думає тільки про те, як заспокоїти голод. Чи може жінка-мати в советському „раю“ думати про свій зовнішній вигляд, як на неї дивляться голодні очі дітей, коли в хаті вітер свище, коли взагалі нема в що вдягнутись чи взутись?

Ось до якого стану доведено переважну більшість жінок у ССРСР, зокрема в Україні.

Як описує пані Вайтней, „у загальному, всупереч усім засядам соціалістичної справедливости, базованої на комуністичній ідеології, в ССРСР все ж таки існує й упривілейована верства жінок — це жінки советських можновладців. Ці жінки, завдяки позиції своїх чоловіків, які одержують високі платні, живуть у розкошах — в комфортних помешканнях майже даром, їздять урядовими автомашинами безкоштовно, відпочивають на державний рахунок у найкращих курортних місцевостях та користають з усяких благ за малі гроші. Вони мають домашніх робітниць, гувернанток, а самі проводять час граючи в карти і ходячи по забавах та займаючись сплітками. Тільки жінки новітніх советських „буржуїв“ можуть дозволити собі витратити фантастичні суми грошей за одяги та клейноти, що коштує дуже дорого, однак при цьому помітний у них брак смаку й естетики.“

Щодо зовнішнього вигляду, то кажуть: позицію радянського можновладця можна відгадати по обемистості його жінки. Що вище сидить чоловік на партійній драбині в комуністичній ієрархії, то грубша його жінка в поясі. Через це жінки советських генералів стали приводом для багатьох анекдотів. Зате гірка доля жінок-чорноробів, які бачучи цю соціальну нерівність, не сміють виявити свого незадоволення, чи обурення таким станом речей“.

Зате українки у вільному сві-

ті, а зокрема ті, яким пощастило вирватись з советської неволі, і які на власній шкірі пережили більшовицьку систему господарки, можуть подати найкращі інформації про те, що більшовики всіма силами стараються приховати перед зовнішнім світом.

Ось яке завдання української жінки під цю пору. Вона повинна інформувати світ про події в ССРСР на підставі свого довголітнього досвіду. Бо вона найкраще знає, яка жахлива правда криється за пустими фразами та байками про „щасливе й радісне життя“ советських громадян. Вона повинна слідкувати за тим, що пишеться у вільному світі про життя в ССРСР і відповідно на те реагувати.

Чому ж вона мовчить? Її обов'язком заговорити в імені своїх сестер, які не можуть розказати правди про існуючі обставини в ССРСР, бо живуть під постійним терором більшовицької системи.

Марія Логуш

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Більше про гігієну дитини

На сторінках журналу придалися би скорше лікарські поради про виховання дітей, як віршички чи оповідання. Ми хотіли б знати, як харчувати дітей під час літньої спеки, як часто давати їм їсти і т. д. Добре було б мати уклад страв для дітей від 3-ох літ на цілий тиждень.
Наталія Панасюк, Випані, Н. Й.

Для опрацювання цих тем ми запросили лікарів-спеціалістів. Вже в найближчих числах зможете знайти щось із тієї ділянки.

НОВИЙ ЗАКОН В ІНДІЇ

Індійський парламент прийняв закон, згідно з яким заборонено в Індії дитячі подружжя. Найнижчий вік для дівчини 18, а для хлопця 21 літ. Закон цей обмежує також число дружин до однієї.

Із проєктів на онвенцію

Із Окружних Зіздів у Філадельфії, Нью Йорку і Шикаго вплив ряд проєктів, що їх видвинули членки у дискусії. Подаємо їх у належному порядку на те, щоб їх передумали й передискутували всі Відділи на своїх сходах. Проєкти будуть предложені XI Конвенції СУА до вирішення. Наше членство повинно устійнити своє відношення до тих питань.

Організаційні справи

1. Дотеперішні заходи у приєднуванні нового членства дали гарні осяги. Але це діється нерівномірно і тому треба повести акцію приєднування всіма засобами, як встановлення організаційної референтки в кожному Відділі, скріпленням праці Відділу, виданням летючки про Союз Українок Америки та особистим вербуванням членок. (Окр. Зізд у Нью Йорку і Шикаго).

Зокрема звернути увагу на приєднання молодих жінок, що ще не належали до жіночої організації, а також жінок із центральних земель, що не виросли у традиції жіночих організацій (Окр. Зізд у Шикаго).

Дуже важливим організаційним завданням являється приєднання тут народжених жінок у ряди жіночої організації. Їх співпраця є необхідна, коли СУА має сповнити вповні свої завдання. Тому слід встановити комісію, що випрацювала б засоби і план праці (Окр. Зізд у Нью Йорку).

Давне і нове членство в одному Відділі найкраще зживається при спільно виконуваний праці. Треба пам'ятати, що давні мають випробувані способи, які себе оправдали впродовж літ у тутешніх умовах. Але й новоприбулі внесли нові кличі, в переведенні яких треба в міру можливості їм допомагати. (Окр. Зізд у Філадельфії).

2. Конвенції, що відбуваються щороку, обтяжують Відділи фінансово. Краще було б розложити їх на три або чотири роки, а в міжчасі проводити працю при допомозі Окруж-

них Зіздів. (Окр. Зізд у Шикаго).

3. Статут СУА повинен виразно постановити, що в разі ліквідації Відділу його майно переходить на власність Централі СУА. (Окр. Зізд у Шикаго).

Видавництво СУА

1. Журнал „Наше Життя” знайшов велике поширення серед українського жіноцтва. Однак приходиться передплачувати все ще не покривають коштів журналу, зокрема тому, що передплата членок (2.50 дол.) є нижча коштів його видання. Тому треба подбати про його поширення у Відділах СУА. Для тієї цілі треба би вибрати в кожному Відділі пресову референтку, що приєднувала б передплатниці з-поміж членок. Також фінансова референтка, збираючи вкладки від членок, повинна пригадувати цю можливість. Побажано було б влаштувати місяць жіночої преси кожного року. (Окр. Зізди у Філадельфії і Шикаго).

Зміст журналу вважають усі задовільним. Вичувається потреба признати більше місця літературним творам та узглядити звіти Відділів, щоб вони появлялись у часі. (Окр. Зізд у Філадельфії).

2. Твори Лесі Українки „Дух Полум'я” ще в далекій мірі не використані як слід для ознайомлення американського світу. Їх повинні закупити Відділи для подарунків бібліотекам, а також членки для різних нагод, щоб обдарувати ними своїх американських приятелів. (Окр. Зізд у Нью Йорку).

3. Велике значення матиме книжечка „The Woman of Ukraine”, яку підготує Центральна на своє 30-ліття. Ця книжечка заслуговує на піддержку Відділів, бо це вперше появляється огляд праці української жінки англійською мовою, що розкаже про нас американським жіночим організаціям. (Окр. Зізд у Нью Йорку).

4. Велику культ. освітню працю могли б Відділи провадити при допомозі радіопередач. Таку

Маргарита Бурке-Вайт, єдина фотографка американської армії, яка брала участь у бомбових налетах.

ЧІЛЬНА АМЕРИКАНСЬКА ФОТОГРАФКА

Маргарита Бурке-Вайт придбала розголос завдяки світлинам промислових станиць, які вона вміла яскраво схоплювати. Під час війни вона стала працювати для американської армії й була мабуть одинокою жінкою, що брала участь у бомбових налетах. Під час війни в Кореї вона провела три місяці на фронті. Недавно тому два американські університети признали їй ступінь доктора г. к.

радіопередачу вже довгий час проводить СУА у Шикаго. Для тієї цілі треба включитись в існуючі вже авдіції, а на покриття коштів підшукати відповідних спонзорів. (Окр. Зізд у Шикаго).

Дім СУА

Власний будинок, у якому приміщена Центральна СУА, являється великим здобутком організації. Тому треба стараннями всіх Відділів довг, що тяжить на тому домі сплатити. В тій цілі Центральна нехай вишле Відділам анкету, а напевне нью-дин Відділ не відмовиться закупити уділ (шер), або уділити позичку на сплату довгу. (Окр. Зізд у Філадельфії, Нью Йорку і Шикаго).

Для сплати довгу треба би випустити листи з цеголками по 1 дол., які повинні б кожна членка СУА закупити. (Окр. Зізд у Філадельфії).

Проєкти Окр. Зіздів у Дітроїті і Рочестері подамо в черговому числі.

Із товариського життя С У А

ГОСТІ В ЦЕНТРАЛІ

Дня 26. лютого відвідала Централю С У А молода українська вчена д-р Ніна Синявська з Канади. Перебуваючи у листовному зв'язку з управою С У А, вона скористалась з відвідин у ЗДА, щоб павязати особистий контакт, як із діячками С У А, так і з Колегією С Ф У Ж О. З нагоди її приїзду зібранись у домівці С У А представниці Централі і Колегії С Ф У Ж О, щоб спільно обговорити цікаві для неї проблеми. Темою наради була участь українських жінок в Американському Т-ві Жінок-Університеток, якою цікавиться д-р Ніна Синявська. Із Комісією відзначення роковин голоду вона розглянула зібрані матеріали для використання їх у виданнях С У Ж Е Р О.

Дня 27. березня навідалась до Централі С У А голова Злучених Жіночих Організацій м. Дітройту п. Ірина Козаченко. П. Козаченко прибула до Філадельфії, щоб обговорити подробиці книжки „Українське жіноцтво Дітройту“, що має вийти у 35-ліття зорганізованої жіночої праці того міста. З нагоди її приїзду влаштовано у Централі С У А товариську зустріч, в якій взяли участь членки Екзекутиви С У А і Колегії С Ф У Ж О. Під час скромної перекуски п. Козаченко поділилась враженнями зі свого недавнього побуту на Флориді, як також розказала про працю жіноцтва у Дітройті. Вечір проминув оживлено.

ТОВАРИСЬКІ ГУТІРКИ

Дня 3. квітня відбулась чергова товариська гутірка Окр. Ради С У А. Темою її в передсвяточному часі була українська писанка, а її історію і значення реферувала інж. Стефанія Пушкар, містоголова С У А.

Зібрання відкрила містоголова Окр. Ради п. Олена Сердюк. Вона пригадала нам потребу вивчати цю галузь нар. мистецтва і поклікала до слова доповідницю. П. Пушкар зясувала корот-

ко значення писанки та перейшла до розгляду її орнаментики. На підставі готових зразків вона демонструвала частини писанкового орнаменту і їх значення. Знак щастя — свастика і знак бога Сонця — коло і розета ще дуже поширені. Та ці поганські знаки на багатьох писанках заступив хрест у різних видах та й інші символи християнства, як трикутник, церквці, риба, сорок клинців. Окрім того на писанках відбивається господарське знаряддя чи тваринні знаки („курачі лапки“, „заячі вушка“).

По доповіді слідувала товариська гутірка, в якій присутні ділились враженнями. П. Бойко торкнулась легенд, зв'язаних із писанками, а п. Волянська розказала, яке значення має яйце у святкуванні інших народів. Гутіркою провела голова Окр. Ради п. Анна Сивуляк.

ШИКАГО, ІЛЛ.

Товариська зустріч

Середа 3. 9. 1954 р. припала членкам 22 Відділу С У А в Шикаго несподіванку. Ширші Сходили, звичайно повні ділових нарад, заступлено товариською зустрічю членок.

Голова Відділу п. А. Харши в реванж за гарний дарунок з нагоди її вінчання, прийняла присутніх чаєм і солодощами. Господиня Відділу п. Лідія Поготовко гарно прибрала стіл і зайнялася кухнею.

По перекусці п. А. Самбірська відчитала реферат присвячений Лесі Україні. Треба підчеркнути, що реферат був дуже цікаво опрацьований, всесторонньо насвітлив життя і творчість поетки, а багато наведених цитат виплинули на його різноманітність. Гарний, мелодійний голос доповідниці доповнив його вартість. На закінчення п. Самбірська постарала платівку з награною піснею до слів Лесі Українки „Гомін села“ у виконанні М. Голинського.

Щоб утривати споми про

цей гарний вечір п. П. Камянецька перевела збірку, яка дала 15.00 дол. Гроші призначено на видавничий фонд Лесі Українки при Централі С У А.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

3 гостини на „Н. Ж.“

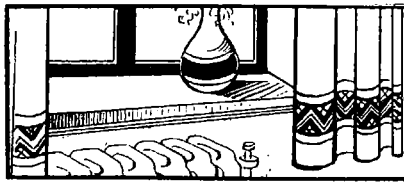
20. III. почесна членка 4 Відд. М. Лепчук приймала у себе гостей, а серед них численних союзянок. При смачній вечері та приємній гутірці не могли не згадати того, що нам усім дороге і близьке: потреб нашого громадського життя. До приватних промовила голова Окр. Ради п. Іванна Бенцаль, а п. Євдокія Ликтей провела збірку, яка дала 30 дол. Суму вирішено розділити: 15 дол. на радіо програму Отців Василія, а 15 дол. на пресовий фонд „Наше Життя“. Цю суму зложили: по 2 дол. пп. А. Колтон, А. Кізіма, П. Бродін, К. Лялька, по 1 дол. пп. М. Лепчук, Е. Ликтей, Е. Корнат, К. Барцевська, Й. Плашовецька, А. Базар, К. Мартинець, Ф. Зибікевич, М. Чума, А. Йосик, Д. Мазур, Р. Гаврилко, Ю. Міцяк, С. Кузів, М. Сайкевич, М. Близняк, А. Деворочик, І. Бенцаль. Гості вдячні за миле прийняття, а господиня вдоволена, що приємний вечір у її домі став корисним і для громадської справи.

Євдокія Ликтей

КАМПАНІЯ ЗА ПРИСДНАННЯМ ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ

Слікуючи за кличем Окр. З'їзду в Нью-Йорку наш Відділ у Ньюарку почав кампанію. Показується, що членки Відділу охотно передплачують, але також не-членки не відмовляються. Треба лиш звернути увагу на всі ділянки журналу, що можуть кожній жінці й матері принести користь. Посилаємо першу партію — 27 нових передплатниць! Окрім мене працюють в тому напрямку й інші членки управи. Бажаємо журналові розросту й успіхів!

Наталія Осінська
орг. референтка

У НАШІЙ ХАТІ

Далії й глядіолі

Хто з нас не знає так широко по всій Україні розповсюджених квітів як далії або георгінії? Можна було їх побачити у сільських квітниках, де одна і та сама відміна темно-фіолетна з білими плямками, була загально поширена. Кожна господиня знала, що восени треба викопати бульби далій, переховати в пивниці, а весною посадити на соняшному місці. Тепер вже маємо велику кількість відмін, поділених на 13 типів, котрі різняться від себе ростом, красою і виглядом квітів. В ЗДА існує від 1915 року Т-во прихильників далій — "American Dahlia Society". Торік відбулась виставка-показ далій у Рачестері і мушу признати, що американські вирощувачі випередили європейських. Коли в 1948 році довелось мені в ботанічному городі в Мюнхені оглядати засаджені для показових цілей усі відміни далій, від дико ростучих в горах Мексики до наймодерніших у той час, то все таки я був захоплений красою далій, виплеканих в околицях Рачестеру.

Перезимовані або набуті бульби далій (кожна повинна мати 2-3 очка), садимо в половині травня, у віддалі — залежно від відміни — на 20 інчів до 4 фітів від себе. Місце мусить бути соняшне, з доброю врожайною землею, підправленою компостом. Свіжого навозу далія не любить, дає багато листя а мало квітів. Кожна посаджена бульба дістає колік, до котрого потім прив'язуємо гони. Більше трьох гонів допускати не треба. Деколи можемо купувати вже окорінені далії, з гонами високими на 5-6 інчів, однак такі рослини можемо висаджувати на місці щойно в

другій половині травня, бо вони дуже вразливі на приморозки. Літом дбаємо, щоб ґрунт під даліями був чистий, гони прив'язуємо, щоб їх не поломив вітер, а під час посухи підливаємо.

Далія — це дуже декоративна рослина. Тому її садять поодинокі або в групах. Карлові відміни садять перед кущами а також для заповнення вільних місць у квітниках зимотривалих квітів. Цвіте в різних кольорах, аж до морозів.

Восени по перших приморозках зрізуємо бадилля на 6 інчів високо, викопуємо бульби і переховуємо у сухій, провітній і забезпеченій від морозу пивниці. Все треба класти бульби на землю або на вогкий торф (peat moss) щоб зимою надто не зсихались.

Розмножувати далії можна садженнями, вирощуваними з бульб і з насіння, але це переходить межі цієї статті. Кожного року появляються нові відміни і залежно від своїх прикмет, вони більш або менш вартісні. Для нашого квітника вибираємо випробувані відміни, бо не „все золото, що світиться“.

Глядіоля це стосунково молоді декоративна рослина, привезена 1850 року з полудневої Африки. Глядіолі це городові квіти, котрі здобувають собі щораз більше поширення. Управа їх подібна до далій, люблять сонце і тепло.

Цибульки повинні мати 1½ інча в промірі. Їх садиться на початку травня, 3-4 інчі глибоко в добру, багату в порохнячку землю. Коли ґрунт слабкий або виявлений, підправити його компостом і торфом (peat moss). Віддаль даємо 6-7 інчів.

Рослини випускають подібні на мечі листя і бадилля, а на них виростають безпосередно гарні квіти. Була ці мусимо прив'язувати до тонких напиків, щоб вітер їх не поломив. Під час посухи треба підливати, а ґрунт під ними чисто утримувати.

Перед морозами викопуємо цибульки, була втинаємо 4 інчі над цибулькою і переховуємо у сухому, забезпеченому від морозу місці. Під цибулею є звичайно кілька маленьких цибульок, з котрих також можемо розмножувати.

Через перехреснування різних відмін, постають все нові відміни у різних відтінках красок і бажаної висоти.

Стинаючи квіти все оставляємо листя, щоб цибульки до осені вповні визріли.

Глядіолі ростуть скоро і потребують стосунково дуже мало місця. Надаються до обсадження квітників і груп серед травників. Дають першорядний квіт, якому немає рівного.

НЕСПОДІВАНІ КОЛЬОРИ

Мода любить не раз перемішувати поняття. Здавна відома засада, що блондинкам личить сине, зелене й фіолетне! Цього року мода зодягає їх у маково-червоне або попеласто-рожеве. А брюнеткам радить вгортатись у ластелеві відтінки синього й зеленого, щоб відтінити смуглявість чи блідість їх шкіри. І справді! Зовсім новий ефект виходить при цьому.

ДОРІЯ ШАФІК ПОДОРОЖУЄ

Єгипетська діячка Дорія Шафік розпочала 80-денну подорож довкруги світу. Вона виступає з доповідями й розказує про боротьбу єгипетської жінки за рівноправя.

Зирк у тутешню кухню!

Весняною порою приманюють нас знов страви з яєць. Вони годяться до всякої городици, а головне — їх можна скоро приладити. І в американській кухні є багато таких страв. Ось одна з них, що її подають звичайно на полуденок (ланч). Голяндська підлива до неї, є дуже популярна в американській кухні.

Яечко Бенедикта

Потрібно для 1 особи:

- 1 грінка білого хліба
- 1 яйце
- 1 платок шинки

Зрум'янити грінку хліба з обох сторін. Прижарити скоро платок шинки на пательні. Закипятити воду у плиткій ринці і вбити в неї яйце так, щоб білок окружав жовток. Білок зітнеться у воді і вдержить жовток м'яким. Варити 5 хвилин, поливаючи ложкою зверху окропом. Виложити шинку на грінку, а зверху покласти яйце й полити голяндською підливою.

Голяндська підлива

Потрібно:

- 3 жовтка
- 1 кістка масла
- 3 ложки соку з цитрини
- 3 ложки окропу
- соли до смаку

Жовтка, масло, легко стоплеться, цитриновий сок приладжуємо в окремих посудинах, але всі складники мусять бути легко підігріті, згл. мати однакову температуру. Окремо гріємо воду в горшку і вміщуємо на ньому посудину з жовтками так, щоб вона добре держалась, але не доторкалась води. Вода має бути гаряча, але не кип'яча. Жовтка вбиваємо тріпачкою, аж поки не зачнуть гуснути. Тоді вливаємо поволі, вбиваючи тріпачкою масло, потім сок із цитрини, а на кінець окріп і сіль. Коли все добре вимішане, прикриваємо посудину з підливою папером і мішаємо даліше над гарячою водою.

Як бачимо, приладження голяндської підливи просте, а рівночасно складне, бо багато залежить від температури складників та порядку роботи. Можна приладити її й пів години перед подаванням, а коли б із якоїсь причини масло відділилося, тоді додати ложку окропу і скоро вбити тріпачкою.

ІЗ ВІДЧИТОВОЇ ЗАЛІ

На ширших сходах Союзу Українок Аргентини відчитала Л. Богацька в 1954 р. доповіді про „Тисячеліття писанок“ і книжину Ольгу.

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Незрозумілі вирази

У куховарських приписах трапляються незрозумілі вирази, що їх треба би пояснити. Що це таке „андрути“, „бішкопти“ чи „галяретка“? Добре було б подавати такі вирази так, щоб були зрозумілі всім.

Галина Слинко, Шикаго

У нашій кухні є багато виразів, що вживаються різно в поодиноких частинах України. Будемо старатись подавати рівночасно різні означення, а також англійську назву, якої домагаються тут народжені жінки.

Наприклад „андрут“ це чуже слово, що не має українського рівноважника, бо прийшло до нас із Австрії. В Америці називають такі вироби „wafer“. Це фабрично вироблений тонкий коржик із муки, цукру і товщу, що його можна дістати в українських крамницях. Вживаємо його до виробу коржів і тортів.

„Бішкопти“, або як їх називають на Великій Україні „бісквіти“, по-американськи „Lady's finger“.

„Галаретка“ це рід заварювання, що його роблять із овочевого соку (гл. „Н. Ж.“ ч. 7, 1954). Його можна купити у крамницях і його американська назва звучить „Jello“.

2. зшиток куховарської книжки „Городина й овочі“ вже в друку

НАРОДНИЙ СТРІЙ ДЛЯ ВАШОЇ ДІВЧИНКИ

можете замовити в кооп. „БАЗАР“

Вишивана сорочка з батисту або полотенця:

5—7 літ \$10.50

8—10 „ 12.50

від 10—12 „ 13.95

Спідничка з квітчастого матеріялу або гладкого

шовку: \$4.50—6.50

Попередниця (фартушок):

шовкова обшита тасьмами \$2.25—2.95

вишивана 6.50

Намісто, наслідування червоних коралів .. \$1.95—2.25

Вінок із польових квітів 2.50—4.65

“ B A Z A A R ” Coop.

822 823 N. Franklin St., Philadelphia 23, Pa.

Шукаємо піддержки для нашої праці

На Світовому Конгресі Українського Жіноцтва в Філадельфії в 1948 році створено Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій, як центр жіночої організованої праці, розкиненої по цілому світі поза залізною заслоною.

Перша управа, вибрана на конгресі, мала тяжке завдання, зорганізувати цю працю, сконцентрувати всі творчі сили жіночих організацій, що розкинені в різних кряях. Сьогодні, після семи років праці, СФУЖО наладнала зв'язок з організованим українським жіноцтвом у цілому світі і в своїй праці спирається на 12 членах, центральних організаціях країн: Америки, Канади, Австралії, Аргентини, Бразилії, Венесуелі та чотирьох європейських країн: Англії, Бельгії, Франції й Німеччини. Крім того СФУЖО підтримує постійний зв'язок з українським жіноцтвом в Чиле, Австрії й Тунісі. Рівночасно з тим, удалося Управі СФУЖО навязати контакт з чужими жіночими організаціями і брати участь у світових конгресах та конференціях, про що ми інформували українське громадянство й жіноцтво докладно.

Праця ця вимагала не тільки зусилля самої управи СФУЖО та поодиноких її співробітниць, але також і фінансів, які бодай мінімально покривали б потрібні витрати.

Доходи СФУЖО спираються на вкладки, які одержуємо від наших членів — жіночих організацій чи поодиноких жертв. Головною базою наших фінансів повинні бути ці вкладки, однак вони вповні не можуть покрити витрат СФУЖО. Не всі члени СФУЖО можуть

платити членську вкладку, бо деякі з них, як організації в Європі, стоять матеріально дуже зле, деякі країни мають низьку валюту й заборону висилати гроші закордон. Головною матеріальною базою СФУЖО є організації Америки, Канади й частинно Австралії. Головний же тягар удержання бюро та поміч для канцелярії СФУЖО дає, крім вкладки, безкорисно Союз Українок Америки.

Останній рік діяльності СФУЖО виявив велику активність у зв'язках з чужинними організаціями та пошкваллення організаційної праці і зв'язку зі своїми членами. Участь місто голови СФУЖО п. Олени Лотоцької в конгресі МЖР в Гелсінкі й відвідини жіночих і громадських організацій в Європі, участь делегатки п. Н. Шехович у панцейлонській конференції в Кольомбо, участь української делегації в Студійних Днях МММ у Бонні — це головні моменти праці СФУЖО з міжнародними організаціями впродовж 1954 р. Усі ці зустрічі вимагали підготовки й випрацювання матеріалів до тематики тих конгресів. У внутрішньо-українських зв'язках із нашими членами це відзначення роковин 70-ліття жіночого руху.

На все те СФУЖО потребує фондів, щоб видати ці видання та підготувати дальші матеріали на конгреси.

У виду того Управа СФУЖО порішила поширити свій статут і створити новий статус **членів - прихильниць СФУЖО**, які одноразовим датком раз на рік дали б із своєї сторони матеріальну піддержку праці СФУЖО.

Запрошуємо Вас, українські

жінки, стати нашим членом-прихильником. Наш заклик звертається в першу чергу до тих жінок, що живуть розкинені далеко від організованих центрів жіночої організації, а все таки не хотять тратити духового зв'язку з нами і бажують підтримати жіночу працю. Ми віримо, що знайдемо в Вас зрозуміння й піддержку.

Перед нами ще дальші завдання на біжучий рік. Це участь у Міжнародному Конгресі Суфражу в серпні цього року й приготування матеріалів для проблематики цього конгресу. Між нами є багато жінок, що розкинені в далеких місцевостях, не мають змоги брати безпосередньої участі в працях СФУЖО, а ідейно зв'язані з нами і бажують нас підтримати.

Тому звертаємося до Вас з запрошенням: вступайте в члени-прихильниці СФУЖО та зголошуйтеся до Головної Управи: 909 Н. Френклин стр., Філадельфія 23, Па. Вплата одного члена на рік виносить 5 доларів.

Ждемо на Вашу піддержку!

Олена Кисілевська, голова

Лідія Бурачинська, секретарка

Олена Чехівська, касієрка

Л. Луцька, голова фін. комісії

ДЕНЬ ДИТИНИ

На пропозицію Індії й Уругваю Суспільна Рада ООН ухвалила влаштувати День Дитини. Резолюція цієї ухвали закликає всі культурницькі і суспільні організації до співдії при програмі того свята. Дату Дня Дитини вирішить кожна держава окремо для себе.

Із міжнародного ґрунту

Серед ряду міжнародних жіночих організацій нам треба вирізнити три, що проклали шлях. Це є Міжнародна Жіноча Рада, Міжнародній Жіночий Союз і Міжнародна Ліга Мири і Свободи. Вони були перші, що дійшли до сили і значення і вони надали зміст і напрям дальшим організаціям. Тому їх треба коротко схарактеризувати, коли хочемо зрозуміти той ґрунт, на якому вони діють.

Ініціатива до створення Міжнародної Жіночої Ради вийшла з Америки. Тутешні діячки задумали створити представитвю, що об'єднувало б існуючі організації в різних країнах. Їх програма зводилась до: арбітражу в міжнародних конфліктах, рівних політичних прав для жінок і однакової моралі для чоловіків і жінок.

Засоби діяння МЖР були — мобілізація жіноцтва, домагання й петиції, заходи при допомозі акцій, допомога урядові в переведенні різних програм, реагування на кривду і суспільне лихо. Це все мирні засоби демократичного світу, яким МЖР ішла повільно, але певно до цілі. Та по 15 роках такої праці цей шлях показався за повільним певній групі діячок. Англійки хотіли прискіпити право голосування для жінок. Вони відокремились в 1902 р. у Міжнародній Жіночий Союз (Суфраж), що постановив собі добути право голосування.

Їх засоби у боротьбі були більш радикальні. Вони були рішучі і вимогливі й видвигали свої домагання не так умірковано й оглядно. Невідомо як пройшла б їх боротьба, коли б їх заходи не перервала перша світова війна.

Та не перервала взаємин. У 1915 р. в Газі зіжджаються діячки з обох груп і в протесті проти цього суспільного лиха — творять третю міжнародню централю — Міжнародню Лігу Мири і Свободи. Постає жіноча організація, що має реагувати на всі лиха, що їх приводить із собою війна, має дбати про запобігнення війні, має розсліджувати й поборювати всі завогнення, що дають почин війнам. І в повоєнному розбитті її кличі розростаються до великого значення.

Ці три централі постали в короткому відступі кільканадцяти літ із діячок майже тієї самої генерації. Вони надихані тією самою ідеологією і станули на тій самій платформі — а різнились від себе тільки засобами, а подекуди й цілями. А що їх ворушили визначні індивідуальності, що опирались об ширші маси жіноцтва, то вони дійшли вкоротці до великого значення, яке частинно зберігають і до тепер. Всі дальші організації, що постали пізніше, мають на собі їх відпечаток. Війна принесла жінкам право голосування у багатьох країнах.

Та показалося, що це право голосування, до якого так завзято змагали дві перші міжнародні організації — це тільки перший крок до цілі. Щойно тепер розстелилось перед жіноцтвом велике поле праці. Саме пізнання тих промадських справ, знайдення свого становища до них, вимагає великої енергії й перенавляння.

І в висліді бачимо — постають нові жіночі міжнародні організації. Вони мають за ціль піддержку жіночої освіти, як Т-во Жінок-Універсанток, плекання й оборону станових інтересів, як Т-во Жінок-Фармерок, поглиблення й оборону інтересів матері, як Світовий Рух Матерей. Наймогутнішою з них є Т-во Жінок-Професіоналісток, що об'єднує заробково працюючих жінок та дбає про оборону їхніх інтересів. Деякі з них своєю силою й завзяттям може й перевищують давніше згадані організації. Та всі вони — як вірні дочки своїх матерей — відзначаються тими самими прикметами, бо побудовані на тій самій підставі.

1. Головною рушійною силою, що спонукала піонерок жіночого руху до об'єднання, була тяга до свободи. В ім'я цієї засади вони клали натиск на свобідний розвій своїх організацій. Вони пам'ятали, що молодого руху не слід звязувати з якоюнебудь іншою суспільною чи політичною течією, яка могла б приглушити його голос чи викривити його шлях. Тому самостійність і прямота лінії — є одною з засадничих прикмет перших міжнародних організацій. Пізніші організації в дечому відступили від того, бо часом звязані з якоюсь сестриною громадською організацією, як напр. Т-во Жінок-Фармерок. Але впоєне їм у засаді поняття зберігання жіночих інтересів залишилось їм у великій мірі і його проводять вони у своїй внутрішній співпраці.

2. Тісно з першою прикметою звязана й друга. Це понад-

Свою об'їзду по осередках ЗДА й Канади Олена Лотоцька, місто голова СФУ-ЖО, закінчила дня 5. лютого виступом у Торонті. На світліні: Олена Лотоцька промовляє. На сцені президія Комітету Українок Канади.

партійність їх діяння. Вважаючи партійно-політичне діяння причиною затяжних спорів і непорозумінь, а міждержавні конфлікти — великою загрозою, жіночий рух вистерігався у своїй праці якогонебудь утримання у цю сферу життя. Жіночий спосіб політичного думання треба було щойно формувати, — твердили піонерки жіночого руху. Він повинен бути інакший від теперішнього партійно-догматичного розумування, що ним користуються чоловіки. Тому зустріати у політичні спори, або вводити їх на терен жіночих організацій — вважають вони недоцільним.

3. Та це не значить, що жінки вирікаються впливу на справи загально-громадського значення. Вони вже в 1888 р. поставили собі за ціль працювати для світового миру, запобігати конфліктам, передчувати загрозу. І цим хотінням нав'язні обі перші жіночі центральні, спеціально для цієї мети постала третя. Працювати для миру в світі! Мирними засобами, хоч нераз радикальним шляхом. Ось третя засада міжнародних жіночих організацій. Загладжування суспільних нещастя, запобігання катастрофам, — одним словом: упорядкування світа, ось дорога, якою йдуть до цілі.

4. Із цим в'яжуться тісно при-

кмета, що ціує всі ці міжнародні зустрічі. Це є взаємна толеранція для всіх чинників, що діють мирно і порядкуюче. Атмосфера зустрічей є конструктивна, підхід до всіх проблем солідний і строго діловий. Зустрічі провідних чинників жіночого руху мають за мету перебудувати, а не перекидувати світовий лад.

Оці прикмети мусимо собі унаглядити, засвоїти, коли хочемо зрозуміти діяння цих централей. Бо ними пройняті не лиш вони, але й ті організації, що діють кругом нас на високому й на найнижчому шаблі.

Правда, і в тому світі бачимо відхилення від цього шляху. Життя є живим річищем подій і течій і в ньому не може ніщо проходити схематично. Таким прикладом може послужити Міжнародня Ліга Миру й Свободи, що вдругій половині свого шляху підпала під вплив лівих політичних течій і стратила свою об'єктивність.

Та це є винятки, що потверджують правило. Оці докази, які доставило життя провідницям жіночого руху, ще більш загострили їх зір, що більш казали їм держатися раз повзятих правил. І в цьому зміслі діють вони кругом нас і проведуть велетенську роботу.

Л. Бурчинська

Стефанія Савчук,
голова Організації Українок
Канади

українсько-канадійської діячки. Цей ювілей став здвигом усіх, що памятають і оцінюють її діяльність. Зокрема її учні з Рідної Школи, що завдячують їй своє знання і привязання до України, явились численно, щоб віддати їй признання й пошану.

Подібним завершенням її праці буде ювілейна конференція Організації Українок Канади, що відбудеться у травні ц. р. у Торонті. Організація, при починах якої вона брала активну участь, у своє 25-ліття переведе підсумки своєї роботи.

Із Ради СФУЖО

Організацію Українок Канади очолює тепер Стефанія Савчук із Торонта. Вона належить до основиць цієї організації. У 1929 р. вона спільно з іншими створила Жіночий Відділ при Українській Стрілецькій Громаді в Торонті. І з цього малого почину розвинулась організація, що охоплює тепер цілу Канаду та видає єдиний у Канаді жіночий журнал.

Стефанія Савчук прибула до Канади по першій світовій війні. Наша поразка не знеохотила її, а навпаки — казала приложити своїх сил до праці. І Стефанія Савчук розгортає її. Спершу згуртувавши жінок для організаційної праці, а потім

навчаючи дітвору і молодь у Рідній Школі. Обовязкова і невтомна, вона пляново поширювала її на щораз нові ділянки. Її покійний чоловік, хорунжий УГА, розумів і піддержував її у цьому змаганні.

Вислід цих зусиль скоро виявив себе. Українське життя у східній Канаді набирало сили і розмаху. Молодь училась мови своїх батьків і пізнавала минуле України. В УНО, ОУЖ і МУН гуртувались активні сили, що надавали напрям і зміст цьому змаганню. Одною з чільних постатей того середовища стала Стефанія Савчук.

Торік Торонто відсвяткувало 25-ліття громадської праці цієї

ВІДЗНАЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ АДВОКАТКИ

Товариство Адвокаток у Манітобі вибрало на своїх зборах у Вінніпегу п. Марію Вавриків, своєю головою. Марія Вавриків, родом Закус, дочка українських поселенців із Жовківщини, Зах. Україна, народилась у Саскачевані, де покінчила середню освіту. Правничі студії закінчила у Манітобі, де й стала виконувати своє звання. У товаристві гуртується 25 правничок, із яких 22 виконують самостійно адвокатське звання. Вибір п. Вавриків свідчить про значення нашої землячки в їх гурті. Марія Вавриків — активна членка Ліги Українських Католицьких Жінок і Комітету Українок Канади.

25-ліття Організації Українок Канади ім. О. Басараб

В місяці травні ц. р. в Торонті Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб святкуватиме 25-ліття свого існування. 25-ліття праці для Батьківщини — рідної, незабутньої України, яку довелося покинути наслідком різних несприятливих умовин — і прибраної, дорогої Канади, що не тільки дала пристановище, але й змогу та нагоду матеріального й духового розвитку.

Як прийшли до першої світової війни до Канади молоді, здебільша ще неодружені українки, то разом із безмежною тугою за ріднею, за друзями, за рідною стріхою, за чарівною красою буйних, родючих піль, пишних лісів і вишневих садків, привезли також палку, гарячу любов до рідної землі, до рідного слова-пісні та нестримне бажання-прагнення допомоги своїм сестрам-братом, що залишилися далі в неволі на своїй землі. Перемігши початкові труднощі та вдихнувши нової свободи й волі розлогої Канади, в молодих патріотичних серцях цих українок зроджувалась нова сила, охота й завзяття діяти, творити.

І так почалася організована праця перших Дівочих Гуртків і Жіночих Товариств при Українській Стрілецькій Громаді, які в 1934 році об'єдналися у крайову організацію, Організацію Українок Канади (ОУК) зі своєю Центральною Управою, як керівною і координуючою установою та прийняли Ольгу Басараб за свою патронку, як символ великої любови, героїзму й посвяти для Батьківщини.

Праця ОУК за перше чвертьстоліття була різномодна. В першій мірі, як згадано, вона була звернена на допомогіві цілі рідного краю: Визвольний Фонд, інваліди, політичні в'язні, Рідна Школа, видавництва, жертви пацифікації, повені і т. п. На придбання фондів для тих цілей треба було постійних і послідовних зусиль. Часті, нерідко і дуже вдатні та успішні ім-

прези, як концерти, академії, аматорські вистави, забави, спільні прийняття, пікніки і т. п. постачали потрібні фонди на допомогу.

Далі йшла праця над собою і над своїми дітьми: членські сходи, самоосвітні вечори, навчання вишивання, писання писанок, вшанування визначних українських діячок, утримування дитячих садків, допомога Рідній Школі при УНО, Вищим Освітнім Курсам при Осередку Української Культури й Освіти. Відтак участь у загально-канадійському житті, співпраця з іншими українськими й англійськими жіночими організаціями, з Червоним Хрестом, допомога воєнним зусиллям Канади, жертвам другої світової війни — скитальцям і залишенням, особливо хворим, сиротам, дитячим садкам і українським школам та весь час тісна співпраця з Братніми Організаціями — УНО, УСГ і МУН.

Оце в загальних рисах вичислена праця, що її виконують упродовж чверть століття ідейні, карні й дисципліновані членки ОУК. А допоміжними чинниками були їм у першій мірі друковане слово — жіноча сторінка в „Новому Шляху“ від 1934 року, а вже шостий рік свій власний, єдиний у Канаді український журнал „Жіночий Світ“, кільканадцять власних видань і перевидань дитячої літератури, сотні обіжників, рефератів, програм на різні свята-академії, Крайові Конференції ОУК, поїздки організаторок ОУК, окремий фонд Українського Золотого Хреста та ін.

Це все вимагало великих, нерідко і понад сили трудів, але членки ОУК не зневірювались, бо вони як на початку, так і сьогодні руководяться тільки добром організації, добром нації. І хоч уже деякі з піонерок відійшли у вічність, хоч багато з них уже й літами втомились, то праця не підупадає. Їхні ряди поповнюються новими членками, новими Молодечими Відді-

лами ОУК (Вінніпег, Едмонтон, Содбури). Організаційна праця поступає вперед...

В Торонті, в днях 20.—22. травня ц. р. будуть зроблені підсумки цієї праці та намічені дальші пляни діяльності на майбутнє. Широко запланована програма зі звітами, доповідями при участі чисельного членства й делегаток ОУК, УЗХ, інших жіночих організацій, урядових чинників упродовж трьох днів дасть змогу зробити перегляд праці, застановитися над своїми успіхами й недоліками за перше чвертьстоліття та встановити ще кращі, відповідні до вимог сучасної хвилини напрямні діяння на будуче.

Є всякі дані вірити, що Ювілейна Крайова Конференція ОУК, що її дбайливо підготовляє Ювілейний Комітет у Торонті, відбудеться успішно й стане новим етапом дальшої, ще більш поширеної і посиленої праці ОУК для добра України й Канади.

Степанія Бубнюк

ЮВІЛЕЙНІ ЗБОРИ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Перший Відділ Комітету Українок Канади у Вінніпегу влаштував дня 27. березня ювілейні сходи з приводу 10-ліття їхнього Відділу. Перегляд праці КУК-у подали пп. Тарнавецька, Марко і Боянівська, як бувші голови впродовж десяти літ. Пані Марія Дима, голова Центрального Комітету Українок Канади виголосила організаційний реферат, в якому з притаманною їй красномовністю і бистротою думки розвинула плян праці на майбутнє, зокрема суспільної опіки для українців у Канаді, дальшої допомоги залишенням і живішого контакту з канадійськими жіночими організаціями для познайомлення їх із працею українок та українськими справами взагалі.

Комплет „Громадянки“ (7 чисел) коштує 1 дол.

ВИШИВАНА СУКОНКА

Літня пора спонукує нас призадуматись над вишиваним убранням. Вишивана сукня повинна знайтись у гардеробі кожної українки. Підбираємо до того модель, що згідний із правилами моди та всеж не підлягає їй надто, щоб сукня послужила нам довгий час. Вишивкою не перевантажуємо її. Вона повинна підкреслити головні зариси моделю й декорувати його. Та й не сміє перетомлювати нас довгим вишиванням.

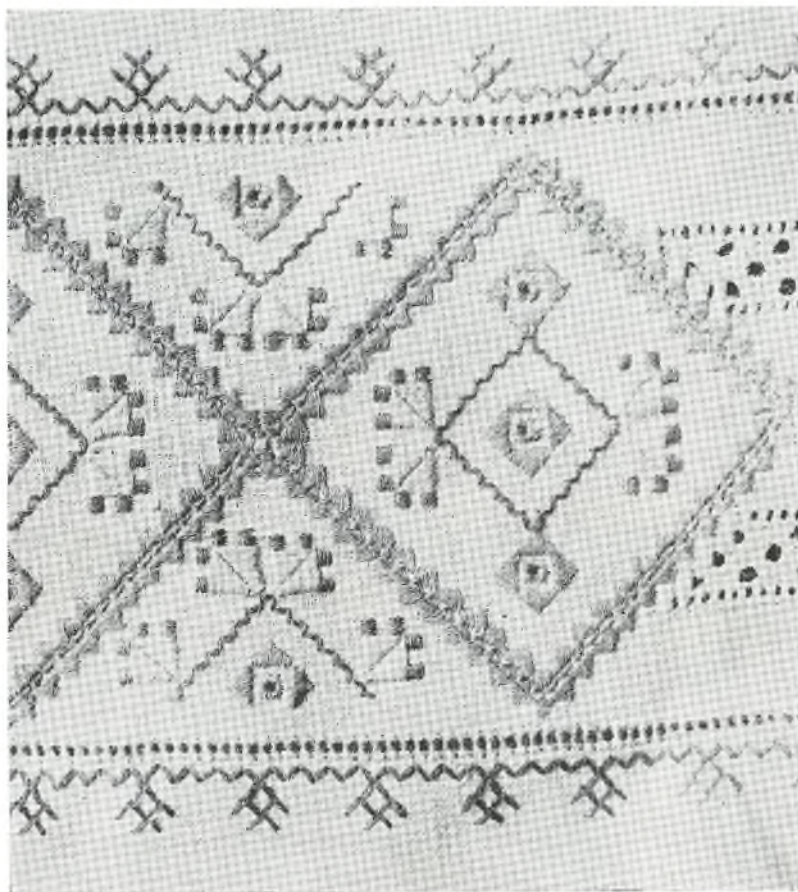
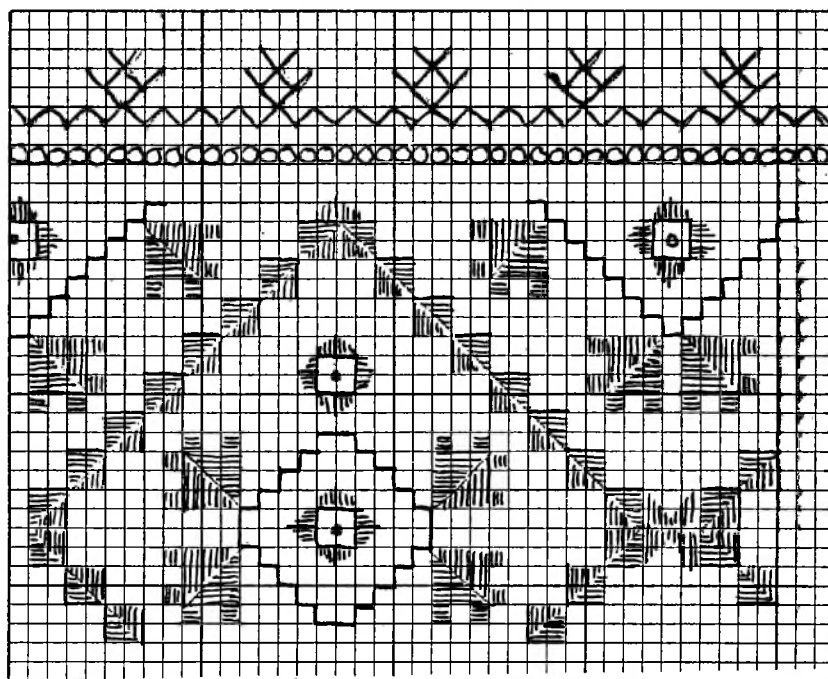

Матеріал: білий або кремовий батист або шовк. Крій рогоподібний, короткі рукавиці. Зпереду станок сягає під шию, ззаду невеличкий розпір. Спідничка наморщена.

Вишивка приміщена на рукавиці і на подолі суконки. На рукавиці вишитий цілий взір, а на подолі тільки мережка „прутик” і вершок узору стебнівкою. Вершок узору треба відповідно побільшити, щоб він виразно виступав.

Взір із Полтавщини

Взір із полиця жіночої сорочки, виконаний настилуванням (гладдю) і виколюванням. Ве-

ликі ромби заповнені стилізованими гілками і квітами. З обох сторін взір обведений мережкою „прутиком” і вершком,

що виконаний стебнівкою.

Вишивку можна виконати у кольорах — синій і золотисто-жовтій, або синій і ржавій.

Калярепка з начинкою

Потрібно:

- 6-8 калярепок
- ½ ф. м'ясо, волове, вепрове або баранина
- пів булкі
- 1 цибуля
- 1 ложка товщу
- 1 яйце
- 1 ложка масла
- 1 ложка мукі

Верх калярепок стягти разом із дрібними листочками і вижолбити середину. М'ясо вимішати з намоченою у молоці й витисненою булочкою, дрібно січеною й ясно засмаженою цибулею, одним цілим яйцем. Додати трохи соли, перцю й начинити тією начинкою калярепки. Прикрити їх вершками, уложити в ринці, залити більше як до половини водою, посолити й варити під покривом. Коли вже напів м'які, додати дрібку цукру й варити далі. Вкінці засмажити масло з мукою, розвести смаком із-під калярепок і душити в тій підливці калярепки, аж будуть м'які. Серединки калярепок можна душити разом із начинюваними. Подавати з вареною картоплею.

Зимний каляфіор

Потрібно:

- 1 каляфіор

Помити каляфіор під біжучою водою і поставити варити, залити його гарячою водою. Поварити 10 хвилин, зілляти воду, залити знов окропом, посолити й поцукрувати. Варити аж буде м'який. Тоді виїняти з води й поставити нехай вистигне.

Подавати з татарською підливою або майонезом.

Салата по-французьки

Потрібно:

- 1 головка зеленої салати
- 1 ложечка муштарди
- пів цитрини, сок оливи до смаку

Зелену салату добре обмити під біжучою водою. Поділити листки і покласти, щоб стекли. Окремо зладити французьку підливу. Ложочку муштарди розтерти з цитриною і кількома ложками оливи. Хто любить, може додати тертого часнику. Цією підливою полити листки салати найвище пів години перед поданням.

Волова печеня з городиною

Потрібно:

- 2 ф. волового м'яса
- 1 петрушка
- 1 морква
- 1 цибуля
- 1 салера (біло)
- 4-5 половинок шпарагів
- 1 ложка масла
- 1 склянка червоного вина
- 1 лавровий листок
- 5 зерен англ. перцю

Помити м'ясо під біжучою водою, побити, посолити і нехай постоїть годину. Потім обрубняти на гарячому маслі з обох боків. Окремо почистити городину, покроїти у скибки і виложити частиною дно ринки. На те покласти печеню, накрити рештою городини, злити на неї масло, на якому обсмажувалась, додати склянку червоного вина, трохи коріння і душити, аж буде м'яка. Потім городину перетерти через сито, покряти м'ясо у скибки і полити підливою печеню. Подавати з картоплею і зеленою салатою.

Яйця з муштардовою підливою

Потрібно:

- 6 яєць
- 1 ложка муштарди
- кілька ложок росоло

На киплячу воду спускати яйце і вважати, щоб жовток був оточений білком. Тоді білок зітнеться, а жовток зостанеться в середині м'який. Виймати варехою і класти на полумисок, поливаючи його зверху підливою.

Муштарду розвести росолом, посолити і поцукрувати до смаку.

Другий випуск куховарських приписів „Городина й овочі“ вже в друку.

Крем цитриновий або помаранчевий

Потрібно:

- 3 цитрини або помаранчі
- 6 яєць
- 1 мішочок желатини

Втерти цукор із жовтками, а вкінці додати сок із цитрин або помаранч. Втерти до того шкірку з одної цитрини або помаранчі. Окремо розпустити желатину у зимній воді (2-3 ложки води), а посудину вставити у другу з гарячою водою, щоб скорше розпустилась. Коли втерта маса наросте, тоді влити туди розпушену желатину і вбивати далше. Щоб скорше застигало, обложити посудину кусниками льоду. Коли крем починає гуснути, вимішати його з шумом із білків. Вилити все до салатирки і вложити до леднички.

Коли робимо крем помаранчевий, тоді слід додати окрім помаранчевого соку також сок із одної цитрини.

Торт з Лінцу

Потрібно на коржі:

- 1 ф. масла
- 1½ ф. мукі
- ½ ф. мідгалів
- ¼ ф. цукру-мучки
- шкірка з одної цитрини
- 10 варених жовтків

На скляцю:

- ¾ ф. цукру-мучки
- 1 ложечка масла
- 1 білок
- 1 помаранча, сок
- 1 цитрина, сок

Перетерти добре масло з мукою, додати спарені змелені мідгали, цукор-мучку, цитринову шкірку, втерту на терці, а на кінці 10 жовтків, зварених твердо і перетертих через сито. Все добре вимісити і спекти три однакові коржички в тортівницях, висипаних мукою. Переложити овочевою мармелядкою.

Покрити помадковою скляцею. Цукор втерти з білком. Дати сок із цілої цитрини, ложочку масла, вбивати далше, а коли загусне, доливати сок із помаранчі. Цього соку дати стільки, щоб скляця була відповідно густа, себто, щоб можна нею облити торт.

UKRAINIAN WOMAN

OUR ENGLISH COLUMN

THE UKRAINIAN FAMILY IN AMERICA

The American people are now seriously concerned over the acute family problems. The mounting wave of juvenile delinquency is coming to be a grave menace, and the ways of solution of this problem are being discussed by various specialists. All of them reach the conclusion that the root of the evil lies primarily within the family. Hence the family life, in all its aspects, is becoming a very important subject for study.

The International Institute in Philadelphia, mindful of these considerations, has initiated a series of discussions of this question. Various nationality groups are gathering at the Institute, and to each one there has been assigned a special evening when it has an opportunity to present and clarify its principles of family life. In lively deliberations, the sources and the possibilities of adjusting them to current reality were enlightened.

The Ukrainian nationality group brought home very interesting conclusions. The life of the Ukrainian family is founded on very old traditions. There is respect for parents and a measure of family geniality — these being dominant factors that bind its members together. The parents live until their senile age jointly with their children, and their wisdom of experience is blending with their children's turbulence. The chief objective for life is set forth by principles of Christian religion which are piously adhered to by Ukrainian families.

The Ukrainian family has in the last 40 years experienced many an upheaval. Under the bolshevik occupation the regime has been trying its best to reform it so as to gain the influence on the

youth. The educational authority of the parents has been undermined by ridiculing ancient Ukrainian rites and customs, and the religious element has been removed as an educational factor. In West Ukraine the occupant has been destroying the families of active Ukrainian patriots by persecution and material harm. Old parents have been arrested or even liquidated for acts of their children, and their last remaining property has been confiscated.

It may be said that this prolonged assault on the Ukrainian family has not done much harm. On the contrary, the persecution added to still closer unity of the family. The oppressed families that escaped from the bolshevik terrorism, were trying hard to gather together whenever it was possible. And the old parents were not reluctant when it was necessary to sacrifice their health and means to be of assistance to their children who dared wage struggle against the mighty enemy. The same attitude is being noted in Ukrainian families who were forced to abandon their native country and emigrate to foreign lands all over the free world.

Still the Ukrainian family in America is encountering its difficulties. This was revealed during the discussions. They flow from the ground on which we live as well as from the reality of resettlement which always reacts upon newcomers.

While restoring her home in the strange country, the mother was bound to take also a gainful employment. In day time she is working in a shop and thus is unable to grapple with her educational tasks, as she would wish to perform them. Hence her influ-

ence on her children is diminishing and this arduous duty is being taken over by the school and environment. The upbringing of children is being carried on in a new language which the parents cannot learn within a short period of time. This tends to estrangement between parents and their children. The children quickly enter the new life which, however, is still too strange for the parents to follow. On the other side, the child meets with disregard, even with scorn, until he becomes fully acquainted with the language and the way of living in the new country. He is trying to adapt to new conditions as well as to get rid of his peculiarities. This may create an inferiority complex which may also react in family relations and in the activities within the community.

The Ukrainian family has already embarked on the action to overcome these difficulties. The first step is to create an appreciation of the child's native country and the people he comes from. The Ukrainian evening schools are the main institutions to work toward this goal. There are likewise numerous Ukrainian youth organizations which influence the children in the course of their education. The Ukrainian Institute of Music, with many branches in larger cities, has also a great mission in inculcating the appreciation of Ukrainian art and culture in Ukrainian children. An Ukrainian school of plastics has also been recently established.

All these efforts strive to maintain the Ukrainian youth under the influence of Ukrainian environment and to guard them, as much as it is feasible, from affection by bad movies or television presentations, as well as comics.

However, the Ukrainian mother is aware that all this is still not enough. The main base in up-

THE WOMAN'S ASPECT IN USSR

An American journalist, Julia Whitney, gives an account in the periodical LOOK of her impressions in USSR, discussing primarily the aspect of the woman.

In her opinion the woman in USSR has attained a lot, for she is occupying responsible posts, has dominated whole spheres of life, like schools, medical aid, and is performing even the work with which the women in the West are not being entrusted, such as road building and driving tractors. However, she did not cease to be a "woman" and thus to rejoice at the way of life of women in other countries. She does not care for her outer appearance, neither can she embellish her home or improve her household. It might happen that one may meet in the street an elegant woman, yet she doubtlessly would be either an artist or a wife of a foreign diplomat.

OUR LIFE has devoted to this problem a special article. Maria Logush, its author, is calling attention of the readers' realm to the question, what is the reason for this state of affairs. Since in the olden times the Ukrainian woman had been known for her beauty, for her esthetic sense which she had been manifesting in marvelous embroideries and textures. The present aspect of the woman in USSR must be ascribed to the system which has brought it about. The bolsheviki have been from the very beginning striving to inculcate a disregard for tasteful appearance, by calling it a bourgeois invention. Hence everyone has been trying

bringing the children is the Church to which she readily submits her thoughts and aspirations. In the changed circumstances she even more relies on the principles set forth by Christ and His disciples. From His teachings she is drawing the objectives for her children and she does hope to win the contention for the soul of her child which is being waged now by mothers throughout the world. **L. B.**

to adjust oneself to general level, so as not to suggest mistrust. Moreover, the economic problems of USSR took such turn that it was impossible to consider the external appearance. The wages of a skilled worker will scarcely suffice for the bare necessities, and then what about the possibilities of an unskilled worker! Besides, in her household the woman in USSR has no facilities, and her dwelling conditions are frightful. When one is tormented by constant hunger and material wants, how can one rejoice at the trifles of outer appearance or furnishings in one's flat?

A YOUNG UKRAINIAN ACTRESS

We are introducing in a special interview in this issue of OUR LIFE, Mrs. Lydia Krushelnitsky.

She is with the ensemble of the Ukrainian Theatre in America directed by Mr. Joseph Hirnyak. She has recently visited the Ukrainian centers in the United

States, appearing in several plays, including "The Tartufe" by Moliere. Mrs. Krushelnitsky was very successful in her role as Elmira.

A QUESTIONNAIRE OF O. L.

OUR LIFE is continuing its questionnaire on occasion of 70th anniversary of Ukrainian feminist movement, among our women who have availed themselves of the achievements of feminist movement. In this issue we have the answer by Mrs. Olena Trofimovska, one of the first women jurists in Ukraine.

She relates how she had overcome the difficulties she encountered before World War I in order to study and graduate from the law school as well as to become an attorney.

Later on, during the bolshevik regime it had still been hard for women to gain better positions. The women had to be trained professionally not only, they had likewise to excel as diligent and attentive workers and to devote more time in fulfilling of their duties.

UKRAINIAN ARTS

Second Edition

NEW!

DIFFERENT!

Authoritative book on Ukraine's Folk and Fine Arts now complete with new valuable index—expertly re-edited articles

Deluxe Cloth Bound Edition \$5.50

Paper Bound Edition \$5.00

Order your copy from:

UKRAINIAN ARTS BOOK

P. O. Box 5067 — Detroit 35, Michigan

НА СВЯТО МАТЕРІ

Свято Матері сьогодні,
То й твоє, матусю, свято
Я тобі з душі бажаю
Щастя і добра багато.

Жий матусю довго-довго,
Не хоруй і не журись!
Будь весела і щаслива
З мене помочи дїждись!

Дякую тобі, матусю,
За твою любов і труди!
Знай, твоя маленька доня
Це ніколи не забуде...

А як підросту ще трохи
І як вернемось до хати —
Відпочинеш ти, матусю,
А я буду працювати.

ВІВЦЯ

Одного дня ідучи в полі я
вгледїла вівцю, що наближа-
лась просто до мене. Жалїбно
мекала і пильно дивилась на ме-
не. Я не бачила, щоб тварина
так поводитись. Накїнець вона
почала відходити, а все повер-
тала голову, наче звала мене за
собою.

З цікавості я пішла за нею.
Так ішли ми через поле. Весь
час вона заглядала чи йду і я.
Далї прийшли на таке місце, де
був ставок. Там у воді побачи-
ла я маленьке ягня. Як воно
намагалось видряпатись на бе-
рїг! Та дарма — було за сла-
бе. Мати-вівця стала — чекала
моєї помочи.

Мені вдалось лягти на берїг,
міцно опертись на край, ви-
тягнути руки і схопити малу
тварину. Ягня зараз кинулось
до мами, що притулила його
до себе, наче вхопила в обїйми
і почала вилізувати. Яким ща-
стям блищали її очі, що диви-
лись на мене з подякою! Знов
мала своє мале біля себе.

Так врятувала своє ягня ця
розумна мати-вівця.

З французького Л. Л. Р. Австралія

ЗА УКРАЇНУ

Десь за горами, морями,
Де пливе Дніпро могутній,
Є країна — Україна —
Рідний край наш незабутній.

Це за Неї — Україну —
Каже мама мені часто, —
В битві тато мій загинув,
Бо хотів для неї щастя.

Каже мама, щоб молилась
Я щовечора й щорання,
Щоб ту нашу Україну
Бог позбавив безталання...

Але я собі сама вже —
(І нікому не хвалюся) —
Кожний день ще й по обїді
Гаряче за те молюся.

О. Кобець

ВІТЕР

Перебїг веселий вітер,
Зачепившись рукавом,
Розгойдав зелені віти
Помаранчів за вікном.

А в саду он, трохи далі,
— Наче хто його просив! —
Здув рожевий цвіт мїгдалу
І дорїжку затрусив.

До затоки як підскачів,
Прапорцем подав сигнал,
Кинув піну білим клоччям,
Хвилі з берега зігнав.

Хвилі з берега не змили,
Не взяли на дно, в глибїнь.
Перемиту, наче з милом,
І таку блискучу рїнь.

Ну, і де тепер подїти
Кольорові камінці?
Може гратиметесь, діти?
То збирайте — ці і ці.

Чорнобицька Г.

ТРИ МИСЛИВЦІ

Тихо втрїох вони сидїли
На причїлку хати:
Котик Сїрий, котик Білий,
Котик Волохатий.

Потім раптом затремтіли,
Як ловці, з утїхи:
Три горобчики злетїли
Просто в двір із стрїхи.

Посїдали тут близенько
Зерен поклювати:
Два гладенькі, чепурненькі,
А один Кошлатий...

„Я Кошлатого хапаю!“ —
Звузив Білий очі, —
„А вам тих обох лишаю:
Хто якого хоче!“

„Ні, не ти, бо я вже цілюсь —
Я його впіймаю!“
„А насмілься!“ „І насмілюсь —
Тебе й не спитаю...“

„А, такий ти!“ — нявкнув Білий,
Рявкнув Волохатий...
І таке в дворі зчинили —
Хоч тікай із хати!

А горобчики тим часом
Зерен наклювались —
Пурх! — знялись усі три разом,
І не попрощались!

О. Кобець

ЯСМІНЧИК

У садочок я погляну:
Вже травичка до колїн.
От із пупянків проглянув
і розцївся наш ясмін.

Я з віконечка схилюся:
— Ти коли розцїв, коли?
Мій ясмінчику, мій дусю,
гілочку ти нахили!

О. Лятуринська

Аїда

Подивіться на нас! Я — мама а коло мене трое діточок. Правда, всі ми однакові? Маємо чорні очка й носики. Вушка наші стирчать до гори, а кляпки вушок звисають наперед. Всі маємо довге волосся і одної срібно-сірої барви.

Цінять нас за виїмкову чуйність і кажуть, що ми дуже мудрі собачки, а тому вживають нас до полювання.

Чи ми гарні — це вже ви самі скажіть. За себе можу сказати, що я дуже люблю своїх дітей і незвичайно вірна людині. Так! Ми є вірні собачки — але лиш тим людям, що дійсно нас люблять, а не тільки нас тримають для полювання, охорони мешкання чи щоб бавитись.

О, ми добре вміємо пізнати людей. Не думайте, що коли ми лижемо руку людини — це вже означає привязаність і любов. Ні! Це наш доказ вдячності людині за те, що ми живемо у неї.

Оповім вам про свою маму. Самі побачите, як вона була віддана своєму панові і як вона любила своїх діточок.

Моя мама звалась Аїда. Її пан був лісничим і завжди брав її на полювання. Мама це дуже любила і мала такий чуйний нюх і слух, що ніколи не завела свого пана.

Лісничий не розлучався з моєю мамою — Аїдою. Де лісничий — там і мама. Як побачуть люди маму, то тут десь є і лісничий. Вони дуже любились. Раз лісничий наступив на гадюку і коли б не мама, яка миттю вхопила гадюку за шию — то певне лісничий уже не жив би...

У лісничого була донечка Оксанка. Вона була новачкою і теж любила Аїду, як і всіх звіряток. Мама цю їх любов до себе дуже цінила і була така привязана до них, як рідко хто.

Одного разу лісничий мав їх хати далеко до міста. Цим разом він не взяв з собою маму. Мама саме тоді сподівалась маленьких щеняток, а тому лишив її дома, дав чистеньке кубельце, попестив її і поїхав.

Жаль стало моїй мамі, що лісничий поїхав сам. Може що з ним станеться? Мама була неспокійна і рішила догнати свого пана. В дорозі здалека лісничий побачив, що за ним біжить його Аїда, витрачаючи останки своїх сил.

Взяв лісничий маму на віз. Бідна мама була змучена, але щаслива, що наздогнала свого

пана. Коли приїхали до міста, мама тут же під жолобом вродила четверо щенят, між ними й мене. Лісничий накрив нас теплим покривцем, мамі дав молока, а сам пішов на закупа.

Коли повернувся увечері і хотів узяти маму й нас на віз, побачив, що нас уже не було. Його охопила страшна розпука. Шукав нас і ніде не знайшов. Рішив, що хтось нас украв, бо ми були цінні собачки і зголосив це на поліцію. Знервований поїхав додому.

Можете собі уявити його радість і здивування, коли знайшов нас і маму на порозі хати. Мама ледве була жива, змучена і важко дихала. Лісничий негайно нас узяв до хати, приладив для нас скриньочку і піклувався нами. Не міг прийти з дива до себе, як воно могло статися.

— Бідна Аїдочко! — казав до маму. Як ти, бідачко, могла подумати, що я тебе залишу! Де ж ти набрала сили перебігти

16 миль дороги, а головне — як ти переплила річку?

Мама моя була щаслива, що вона коло свого пана. Вона була неспокійна за долю діточок у чужому оточенні і йдучи за голосом любови до дітей, одне за одним перенесла їх у зубах.

Та мама дуже зле себе чула. Лісничий покликав лікаря-ветеринара, щоб рятувати її. Та всі старання були даремні. Мама сконала коло своїх дітей, у ніг свого пана — лісничого.

Нас четверо лісничий вигодував сам і мене, в честь моєї маму, також назвав Аїдою. Він був певний, що я буду така, як моя мама, Певно, що так!

Так я стратила кохану маму. Тепер я маю своїх діточок і вчу їх бути такими, як була їх бабуня та я — вірними своєму панові.

Леонід Бачинський

МЯЧИК

Був у мене мячик — Скакунець,
Мій дружок веселий Молодець.

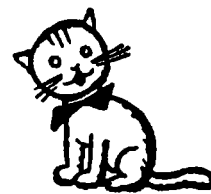
Покотився мячик
У траву,
Скільки не шукаю
Не знайду!

Сумно мені, сумно,
Що й казати;
Ні з ким пострибати,
Погулять.

Кличу його й кличу
Та дарма.
Заховався мячик
І нема.

У город ще гляну:
Ах, ах, ах!
Ось сидить мій мячик
В огірках!

Ніна Мудрик

З приводу 30-ліття С.У.А. буде видана книжка "The Woman of Ukraine" (Жінка України) англійською мовою з важливим інформативним матеріалом, гарно оформлена і з ілюстраціями. Вона вже майже готова до друку й появиться вперше на XI. Конвенції Союзу Українок Америки.

У фінансовому звіті Централі С.У.А. в „Нашому Житті“ побачите, що датки на це видання вже почали приходити до Централі. Треба, щоб Відділи С.У.А. відгукнулися на видання цієї важливої книжки так щедро, як це було із виданням творів Лесі Українки "Spirit of Flame", що її С.У.А. видав з нагоди 25-літнього ювілею нашої організації.

Даймо ми, самі Союзянки, спримогу видати "The Woman of Ukraine", даймо в руки усім англомовним читачам добру інформацію про українську жінку, її здобутки й змагання.

* * *

П. Анна Сивуляк, господарська референтка Централі С.У.А., вислала перед Різдвам ц. р. листа до Відділів у справі Дому С.У.А. і спалення моргеджу та поживавлення датків на ту ціль. Тепер приходять відповіді у формі поважних датків і уділів (шерів) на Дім С.У.А. Можливо, що до Конвенції С.У.А. у вересні ц. р., Дім С.У.А. дістане досить датків і уділів, щоб моргедж на 11. Конвенції спалити. До цього закликаємо широко й ті Відділи, що до цього часу ще не вирішили справи датку або закуплення уділів (шерів) на Дім С.У.А.

На Дім С.У.А.

Уділи (шери) безпроцентової позички на Дім Союзу Українок Америки, при 909 Н. Френклин вул. у Філадельфії, Па., прислали від січня 1953 року до половини квітня 1955 року Відділи С.У.А. і членки С.У.А. особисто:			
Від.	1	Нью Йорк	1 уділ 100.00
"	2	Честер	1 " 100.00
"	3	Нью Йорк	2 " 200.00
"	4	Нью Йорк	2 " 200.00
"	5	Дітройт	1 " 100.00
"	6	Рочестер	2 " 200.00
"	8	Бронкс	2 " 200.00
"	20	Філадел.	1 " 100.00
"	21	Бруклін	1 " 100.00
"	22	Шикаго	1 " 100.00
"	23	Дітройт	1 " 100.00
"	24	Елізабет	1 " 100.00
"	26	Дітройт	2 " 200.00
"	27	Пітсбург	1 " 100.00
"	28	Ньюарк	3 " 300.00
"	32	Ст. Луїс	2 " 200.00
"	34	Коговс	1 " 100.00
"	36	Шикаго	1 " 100.00
"	41	Філадел.	1 " 100.00
"	42	Філадел.	7 " 700.00
"	45	Манчестер	1 " 100.00
"	46	Філадел.	1 " 100.00

"	47	Рочестер	1 " 100.00
"	48	Філадел.	1 " 100.00
"	49	Бофало	100.00
"	56	Шикаго, мол.	1 " 100.00

Членки С.У.А., що дали особисту позичку в уділах:

Катря Ярош, Філадельфія, Па.,	10 уділів	1,000.00
Ліна Сивуляк, Філадельфія, Па.,	8 уділів	800.00
Ірена Волянська, Філадельфія,	5 уділів	500.00
Анна Олійник, Честер, Па.,	1 уділ	100.00
Юлія Тершавська, Честер, Па.,	1 уділ	100.00
Павлина Рубаш, Честер, Па.,	1 уділ	100.00
Усім вищеподаним Відділам і членкам С.У.А. Головна Управа С.У.А. складає щиросердечну подяку за те, що поспішили з позичкою на Дім С.У.А. Вони допомогли частинно сплатити моргедж, а також заощадили своїй Організації С.У.А. багато проценту, що йде впарі з моргеджом.		
Ми всі бажали б спалити цей		

моргедж на XI. Конвенції С.У.А., що відбудеться 3., 4. і 5. вересня 1955 р. у Філадельфії, й тому Головна Управа С.У.А. звертається з проханням до Відділів, які ще не прислали своєї позички на уділи Дому С.У.А., щоб вони постаралися зробити це в найкоротшому часі. А ті, що вже взяли уділи, хай зроблять це ще додатково, як уже й зробили напр. Відділи: 4 у Нью Йорку, 8 в Бронкс, 28 в Ньюарку, 32 в Ст. Луїс і 42 у Філадельфії.

Централа С.У.А.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА

від 17. березня до 19. квітня 1955

Річна вкладка і Організаційний Фонд:

Від.	8	Бронкс	20.00	5.00
"	17	Міямі	10.00	—
"	31	Дітройт	20.00	5.00
"	37	Дітройт	20.00	5.00
"	40	Аллентаві	20.00	5.00
"	43	Вайтстон	20.00	—
"	44	Бостон	20.00	5.00
"	46	Філаделф.	20.00	5.00

Фонд Централі:

Від.	8	Бронкс	30.00
"	17	Міямі	35.00
"	19	Амстердам	20.00
"	31	Дітройт	10.00
"	37	Дітройт	12.00
"	42	Філадельфія	100.00
"	44	Бостон	10.00
"	46	Філадельфія	50.00

Резервовий фонд:

Від.	8	Бронкс	10.00

На Дім С.У.А.:

Від.	3	Нью Йорк (зб. чл.)	21.00
"	4	Нью Йорк 1 уділ	100.00
"	8	Бронкс 1 уділ	100.00
"	49	Боффало	100.00
"	50	Веллстем (зб. 8.00)	14.00
		Антоніна Апшук, Філад.	6.00

На вкладку до СФУЖО:

Від.	8	Бронкс	4.50
"	17	Міямі	5.25
"	37	Дітройт	2.40
"	44	Бостон	5.00
"	46	Філадельфія	8.00

Конвенційний фонд:

Від.	Бронкс		10.00
"	31	Дітройт	10.00
"	44	Бостон	10.00

„ 46 Філадельфія	10.00
Й. Котовська, Шайл Біч	4.00
На видання "The Woman of Ukraine"	
Анаст. Банах, Ньюберри	5.00

Фонд „Мати й Дитина“:	
Від. 16 Мінеаполіс	10.00
„ 22 Шикаго	70.30
„ 28 Ньюарк	90.00
„ 40 Аллентаун (зб.)	25.00
„ 47 Рочестер	30.00
„ 64 Нью Йорк	20.00
Т. Гасюк, Ютика (Ч. Хр.)	5.00
Т. Гасюк, Ютика	4.00
М. Турко, Нью Гайд Парк	5.00
А. —очан, Джаліет	2.50
К. Берків, Вудсайд	2.00
Анна Чорній, Балтимор	2.00

На Пресовий фонд „Н. Ж.“:	
Від. 8 Бронкс	5.00
„ 17 Міамі	13.00
„ 37 Дітройт, в пам. пок. Михайла Римара	12.00
„ 40 Аллентон	5.00
„ 44 Бостон	10.00
„ 46 Філадельфія	10.00
М. Шемердяк, зб. на Окр. Зізді Від. СУА, Шикаго	40.00
Євд. Ликтей, Нью Йорк, зб. на гостині в М. Ленчук	15.00
М. Юркевич, Філад. зб. на Дитячу Сторінку	12.80
М. Прокопович, Дітр. (пис.)	5.00
А. Дусавенко, Нью Йорк	3.00
М. Сидорко, Брукліп	2.50
Т. Сиротюк, Нью Йорк	2.50
О. Гендало, Філадельфія	2.50
О. Маруненко, Веллегем	2.50
А. Яремін, Дітройт	2.00
А. Аншюк, Філадельфія	2.00
Анаст. Кочан, Джаліет	2.00
Ст. Баран, Шикаго	1.50
Ів. Подола, Шикаго	1.50
А. Душинська, Шикаго	1.30
Текля Гасюк, Ютика	1.00
Ксеня Чагарип, Вунсакет	1.00
С. Дроздовська, Едмонтон	1.00
Роз. Сидорик, Шикаго	1.00
Ю.л. В. Кучер, Пітсбург	1.00
По 50 центів: Евдокія Барнич, Дітройт, Катер. Іськів, Шикаго.	

З подякою,
Антоніна Кульчицька, фін. секр.
Марія Бабяк, касієрка

На найближчих сходах Відділу обговоріть проекти Окружних Зіздів! Треба, щоб Ваші делегатки на XI. Конвенцію знали становище Відділу до кожного з них!

Із Окружних Зіздів

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Дня 27. лютого ц. р. зібрались у малій залі Нар. Дому активні членки Відділів із Нью Йорку й околиці. О год. 11-ій рано, при вкертї виновненій залі, голова Окр. Ради Іванна Бенцаль відкрила молитвою Зізд. До президії запросила голову Централі

Іванна Бенцаль,
голова Окружної Ради
у Нью Йорку

Олену Лотоцьку, містоголову Катерину Пелешок, містоголову Окр. Ради Марію Демидчук, секретарку Наталію Мітрінгу і редакторку „Н. Ж.“ Л. Бурачипську. Секретарка прочитала програму нарад. Першою точкою був вибір комісії, що мала вилонити з дискусії проекти й зредагувати їх. До цієї комісії увійшли: О. Гординська, А. Кізіма, Е. Корпало, І. Левицька, М. Марусевич, І. Рожакковська і М. Стефанів.

З черги слідував організаційний реферат, що його виступила голова СУА Олена Лотоцька. Зміст його передали ми в попередньому числі. По рефераті, що його уважно вислухано, заряджено обідову перерву. Членки Окр. Ради запросили делегаток на обід у Дем. Клубі, що його самі приладили. Там у жвавій гутірці членки обмішувались

враженнями, та подякували за смачну перекуску.

О год. 2-ій розпочалась дискусія. Провід її спочивав у руках містоголови п. М. Демидчук, яка має у веденні парад величній досвід. Першою точкою нарад була проблема приєднання членства, якою клопочеться кожна організація.

Дискусія розгорнулася дуже оживлено. Виявилось, що більшість дискусіанток добре продумала справу і може говорити на підставі організаційного досвіду. Висказано думку, що сама активність гурта притягає найбільше нових. Коли Відділ влаштовує імпрези, коли провадить якісь акції, коли раз-у-раз про нього чують у громаді, тоді й горнуть до нього нові членки. Таку думку висловили й обгрунтували пп. Гординська, Левицька, Корпало, Процак.

О. Гординська підкреслювала окрім того значення рухливої організаційної референтки. Коли є така у Відділі й думає про приєднання членства, тоді використовує до того кожне зібрання, кожну нагоду. Тому добре було б подбати, щоб організаційні референтки були в кожному Відділі. Делегатки видвигали й інші засоби приєднання, як гарно оформлені летючки (п. Настюк), а також відвідини ближчих і дальших сусідок (п. Химинець), яким можна б успо вияснити значення СУА і причини, чому кожна українка повинна до нього належати. Врешті закінчила цю тему п. І. Рожакковська, пропонує, щоб кожного року визначувати один місяць на кампанію за приєднанням членства і тоді можна б використовувати різні засоби.

Під час дискусії виринула проблема активного й пасивного членства. Звісно, кожен Відділ хотів би мати якнайбільше активних, що готові на кожен

заклик до праці. Коли б кожна членка виявила таку добру волю, тоді праця була б розложена рівномірно на всіх. На ділі, звичайно лиш мала частина виявляє себе активною, а більшість членок бере лиш пасивну участь в організації. Та, звичайно, для цього є поважні причини (брак досвіду у праці, родинні умовини) і тому завжди треба їх терпеливо заохочувати. А своєю приналежністю до організації та плачелим вкладки кожна українка збільшує сімо зорганізованого жіноцтва. Тому не слід лякатись пасивного членства, що з часом може стати активним (пп. Пелешок, Кузьма). Зокрема торкається це українок із центральних земель. Проф. Олена Трофимовська, що прибула на Зїзд, розказала свої спостереження з підсоветського побуту. На її думку українки з центральних земель відчувають теж тигу до жіночої організації, коли їх відповідно заохотити до того.

Окремою проблемою членства у Відділах СУА є тут народжені жінки. Вони вже є в середньому віці, увійшли в американське життя, досконало володіють англійською мовою і узброєні в фахове знання. Вони могли б стати для організації цінним надбанням. З їх допомогою могла б організація виконати більше й краще свої завдання. В якій спосіб включити їх у більший мірі у свої ряди? На цю тему висловлювали делегатки цікаві думки. М. Процак, тут народжена, вказує на досвід 24 Відділу (Елизабет, Н. Дж.), що при помочі цікавих завдань притягнув їх у члени. О. Садук пропонує влаштувати товариські зустрічі для кращого взаємного пізнання. А. Дзюма думає, що в окремих Відділах тут роджених краще розгортається праця. Цю тему знов завершила І. Рожанковська пропозицією, щоб для простудіювання її вибрати окрему комісію. Це складна проблема й її треба основно зглибити.

Другою точкою дискусії було видавництво СУА. Воно охоплює журнал, книжку „Дух Полумя“ та дитячі й куховарські випуски. Редакторка „Н. Ж.“ Л. Бурачинська зясувала ще плин

видання англомовної брошури про українську жінку. Потреба такої довідки відчувалась уже давно, а під час міжнародніх конгресів стала особливо пекучою. Нам потрібне видання, що поінформувало б чужий жіночий світ про наш громадський шлях, про наші осяги, про видатних наших жінок та про лихоліття, що його переживає наша жінка на рідних землях. До праці над цим виданням уже притягнуто ряд фахівців. А до співпраці запрошено тут народжених жінок, що зуміють підобрати для тих інформацій відповідну форму.

Дискусія обняла зпочатку „Наше Життя“, журнал організації. М. Макарушкова висловила свої побажання до змісту, підкреслюючи в ньому намагання внести українську нотку в улаштування хати та життєвий зміст української родини. М. Марусевич передала побажання читачок, що бажали б більш докладних принципів та заходів англійських термінів поруч українських, щоб усі могли їх розуміти. „Дух Полумя“ треба би вживати на подарунки американським приятелям і з нагоди Дня Матері (п. Полівчак). „Інформаційна довідка“ „The Woman of Ukraine“ повинна мати ширшу програму, що охопила б всебічно життя української жінки (п. Стефанів).

Окрему увагу присвятили делегатки підписці передплат, якої більшість не одобрила. Натомість усі признали, що Відділи повинні повести акцію за приєднанням передплат, особливо серед своїх членок. Журнал є живим звязком, що лучить членок в одну громаду. Тому акція поширення журналу повинна піти в першу чергу по Відділах СУА.

Третя точка нарад — дім СУА не викликала оживленої дискусії, бо всі делегатки погодились у тому, що моргедж треба якнайшкортше сплатити. Цю справу піддержала зокрема голова Окр. Ради Іванна Бенцаль палким закликом до Відділів, щоб жертвували чи то закуном уділів чи уділили позичок на ту ціль. Делегатки Відділів зголосили, що зреферують справу у Відділах і

певні, що моргедж удасться на конвенції спалити (пп. Марусевич, Настюк). Це повинно стати тепер ударним завданням на найближчий час, що ділить пас ще від XI. Конвенції.

На кінець забрала слово містоголова СУА п. Катерина Пелешок. Навизуючи до запланованої книжечки „The Woman of Ukraine“ вона вказала на konieczність піддержати це видання. 30-ліття СУА, що йому буде присвячена XI. Конвенція, повинні ми чимсь відзначити. А ця книжечка буде найкращим дарунком, що його зладить СУА українському зорганізованому жіноцтву. Тому бесідниця закликає до збірки на ту ціль. Її заклик підхоплено і збірка дала 113 дол.

Слідували ще деякі внески і побажання. Між инми слід відмітити думку п. Н. Мітрінги, яка запропонувала, щоб у журналі введено календар історичних подій із жіночого життя.

Відспіванням гимну Союзу Українок Америки закінчено. Зїзд, що дав багато цінних думок та заохотив членок до дальшої праці.

У Зїзді взяло участь 8 Відділів СУА: 1 Нью Йорк (голова К. Пелешок, 7 делегаток), 3 Нью Йорк (голова М. Марусевич, 6 делегаток), 4 Нью Йорк (гол. А. Кізіма, 10 делегаток), 8 Бронкс (голова Е. Корнало, 6 делегаток), 21 Бруклінг (голова К. Баран, 1 делегатка), 24 Елизабет (голова М. Процак, 8 делегаток), 28 Ньюарк (голова А. Настюк, 11 делегаток), 64 Нью Йорк (голова І. Рожанковська, 7 делегаток).

ШИКАГО, ІЛЛ.

У Шикаго немає ще Окружної Ради й Зїзд скликала містоголова Анастасія Харит, а господарем Зїзду був 36 Відділ з Шикаго-Південь.

Зїзд почався Службою Божою о год. 8 рано, відправлений у памірєнні здоровя членок. Членки 36 Відділу приступили до спільного Св. Причастя.

Наради Зїзду почались о год. 2. Містоголова СУА п. А. Харит відкрила Зїзд молитвою. До

Президії покликала голов Відділів шп. Шемердяк (12 у Вест-Шулман), Гіжовську (36 у Шикаго-Південь), Мандзенко (54 у Милвокі) і Кукура (56 у Шикаго), містоголову 22 Відділу У. Терлецьку і секретарку 36 Відділу М. Шумовську. Провід Зізд спочивав у руках містоголови п. А. Хариш. Секретаркою Зізду вибрано п. Дарію Бурштинську.

Організаційний реферат виголосила п. А. Хариш. Подавши коротко шлях СУА та найважливіші його сляги, вона приступила до проблем Зізду. Це були: 1. Приєднування нового членства, зокрема молодих жінок, українок із центральних земель та тут народженої молоді. 2. Обговорення журналу „Наше Життя“, його обличчя, фінансової бази і напрямних на майбутнє. Зокрема важливим є інформаційна книжка про українську жінку, що має появись з нагоди ХІ Конвенції СУА. 3. Дім Централі є конечний і його фінансовий стан треба упорядкувати, а потім подумати про домівки для Відділів. У власній домівці краще розгортається праця. 4. Як окрему тему видвинула містоголова радіопередачі СУА, які в Шикаго себе гарно оправдали. Треба би подумати над поширенням їх і на інші українські центри. При допомозі радіопередач СУА популяризує свої кличі серед суспільства, підтримує свої акції та приєднує членок до своїх Відділів.

Над питанням реферату розгорілась жива дискусія. Всі признали важливість приєднування членок, зокрема тут народжених і з центральних земель. Цінною була думка, щоб проголосити кампанію за приєднанням членства і зобов'язати кожна членку, щоб вона впродовж того часу привела до свого Відділу свою знайому (шп. Поготовко, Куріца). Коли Відділ матиме свою власну домівку, це напевно акцію скріпить (п. Терлецька).

У дискусії над цією справою виринули й інші організаційні проблеми. На думку п. Сидорик треба би відбувати Конвенції що 3 або 4 роки. Поїздка на Конвенцію сильно обтяжує Від-

діл. Ділові підсумки можна проводити при допомозі Окр. Зіздів або поїздок членів Екзекутиви. 32 Відділу СУА у Ст. Луїс вказав на потребу доповнити статут у тому напрямку, щоб майно Відділу при його розв'язанні переходило на Централю СУА.

Справа журналу викликала також живе зацікавлення. Виринула думка, щоб у кожному Відділі була пресова референтка (п. А. Хариш) і щоб Відділи ство-

**Анастасія Хариш,
містоголова СУА в Шикаго**

рили у кожній місцевості комітет для поширення журналу (ш. К. Добрянська). Треба по можливості впливати на членок так, щоб кожна відчула обов'язок передчитати журнал. Можна б навіть влаштувати тиждень або місяць жіночої преси (п. Децик), та зобов'язати кожна передчитати другу впродовж того часу.

Живо дискутовано також слашту моргеджу, що тяжить па домі СУА. На думку більшости кожна Відділ повинен причинитись до цієї слашту по своїй спроможі (пп. Хариш, Бурштинська, Сидорик). Коли Відділи, що взяли участь у Окр. Зіздах дадуть почи, тоді всі підуть їх слідом.

Окрему увагу присвятили делегатки радіопередачі, як галузі, яку вони перші урухомили й

гарно розвинули. Тут промовляли членки радієвого комітету, опираючись на своєму досвіді. На думку п. Децик треба би поширити радіопередачі англійською мовою, щоб також тут роджені могли з них користати. Тому побажано було б притягнути до радіопередач молодечий Відділ (п. Брудна).

Зібравши передискутоване у 6 проєктах, відчитано їх присутнім. На закінчення п. У. Терлецька подякувала в імені присутніх 36 Відділові за переведення Зізду і запропонувала закінчити Зізд збіркою па дім Централі СУА. Зібрано 40 дол., які 36 Відділ зобов'язався переслати до Централі.

Проєкти трьох Окр. Зіздів подаємо па іншому місці.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Річні збори 1 Відділу СУА

В дні 15. січня 1955 р. збори відкрила молитвою голова 1 Відділу п. Катерина Пелешок, привітала з Новим Роком всіх присутніх членок та заявила, що в грядучому році жде нас, союзнок багато праці для добра нашої Батьківщини. Опісля вибрано президію зборів до якої увійшли: голова п. Марія Свистун, секретарка п. Марія Стефанів.

Відчитано протокол з попередніх загальних зборів, який без зауважень одобрено і приступлено до звітів уступаючої управи. Першою покликано до звіту голову п. Катерину Пелешок, яка вже десять років з ряду очолює цей Відділ, не жалюючи ні часу ні труду для його активізації. За діловий рік 1954 відбуто 10 сходів на яких поладжувано кореспонденцію з Централі та різних громадських організацій, передискутовано заклики Централі, як теж поладжувано біжучі справи 1 Відділу. До останніх палежав закуп шерів Народного Дому в Нью Йорку на суму 100 дол. Вислано для дитячого садку в Ерлянгені (Німеччина) \$125 і заплановано опікуватись ним і в грядучому 1955 р. Призначено (про що вже було згадано) 50 дол. па поїздку делегатки СУА п. Оле-

ни Лотоцької на конгрес МЖР у Гелсінкі. Улаштовано один чайний вечір. I Відділ тісно співпрацював із Округною Радою, беручи активну участь у святі в честь с. п. О. Басараб, та в „Дні Матері“.

У співучасті з іншими українськими жіночими організаціями I Відділ вложив багато праці в організування українського відділу при Міжнародній Жіночій Виставці в Нью Йорку, який очолювала п. Катерина Пелешок. На доказ посиленої праці в організації цієї виставки хай послужить доказ, що шість членок I Відділу трудились при цьому і що I Відділ розпродав найбільшу кількість квитків вступу.

Відділ стояв постійно у тісному зв'язку з Об'єднаним Комітетом УКК, до якого делегаткою є п. Катерина Пелешок вже десятий рік і впродовж цього часу не опустила щодня засідання.

Далі слідували звіти інших членів управи, з яких звіт скарбнички п. Наталії Мітрінги повністю годився із звітом контрольної комісії.

Опісля приступлено до вибору нової управи. На внесок п. С. Ковбаснюк загальні збори перевибрали стару управу з малим доповненням і так: голова — п. Катерина Пелешок, місто-голова — п. Ш. Дерех, рек. секр. — п. Марія Головей, коресп. секр. — п. Марія Стефанів, фін. секр. — п. Наталія Мітрінга, культ.-освітня реф. — п. Марія Макарушка, господ. реф. — п. Г. Стречак, сусп. опіка — п. Марія Свистун, делегатки до Окр. Ради — пп. Наталія Мітрінга і Марія Стефанів. Контрольна комісія — пп. Іванна Бенцаль, Середницька і К. Папуга.

Нововибрана голова п. К. Пелешок привітала нову управу і подякувала зборам за довіру. Вона закликала членство свого Відділу до активної праці теж і поза I Відділом СУА, а саме у збірковій акції для ЗУАДК, який від перших днів свого існування постійно стояв і стоїть на сторожі прав української еміграції.

Наприкінці збори ухвалили вислати всі оплати до Централі

на 1955 і членські вкладки до УККА і ЗУАД Комітету.

Окрім того ухвалено пожертву 20 дол. на прес. фонд „Н. Ж.“ На цьому закінчено загальні збори о 10 год. вечора.

Марія Стефанів, коресп. секр.

Річні збори т-ва „Жіноча Поміч“ з Відділу СУА

Як щороку, так і цього, річні збори з Відділу відбулися у січні (23) 1955. Хоч погода була доволі зимна та наші членки явилися майже всі в означені часі. Правда в нашій Відділі мало коли бракує на зборах більше ніж 5 або 6 членок. Тут треба згадати, що з Відділ, як одне з перших жіночих товариств, є запомоговий. І це є у великій мірі причиною того, що наші членки пильно цікавляться життям і працею свого товариства, відчувуючи мимоволі відповідальність і за фонди, якими воно орудує. А треба признати, що мало коли у нас відбуваються збори, щоб не було на порядку дня попри справи чисто допомогіві і справ інших, які також стоять у близькій відносині, як до праці нашого т-ва, так і його каси. Крім змістовних звітів урядниць, а це голови М. Марусевич, місто-голови М. Слободян, рек. секр. М. Демидчук, касієрки М. Харамбури і фін. секр. Ел. Яндо, контролі хворих: А. Андрусак, М. Середної і делегаток до Об'єднаного Комітету М. Слободян і Е. Добрянської, до Окр. Ради СУА М. Демидчук, здала звіт контрольна комісія в особах пп.: Шуст, Бродин і Матвіїв. Голова контрольної комісії п. Шуст поставила внесок на уділення вотум довіри всім урядникам, при чому зазначила, що всі книжки і рахунки знайдено в повнім порядку. Повне порозуміння і солідарність всіх, як урядниць, так і членок дали видні наслідки, з чого всі були задоволені. На протязі цілого року з Відділ мав чотири імпрези, спільно з іншими жіночими організаціями і дві самостійні, які були ограничені лиш до членок. На всіх зборах секретарка відчитувала реферати, які прислала Централа

СУА, а коли їх не було, то статті з „Нашого Життя“. На народні цілі наш Відділ за цілий рік пожертвував 208.37 дол., не враховуючи тут уділів „Нар. Дому“, які закупив, ані позички на дім СУА. Тут також треба зазначити, що наш Відділ бере живу участь в організаційнім житті м. Нью Йорку, висплавчи своїх делегаток до Об'єднаного Комітету. До уряду на 1955 рік увійшли пп.: М. Марусевич — голова, М. Слободян — місто-голова, М. Демидчук — рек. секретарка, М. Харамбура — касієрка, Сп. Яндо — фін. секретарка. Доглядачки хворих: А. Васильців, А. Андрусак, М. Середна. Контроля: О. Шуст, Бродин і Матвіїв. Делегатки: до Об'єднаного Комітету — М. Слободян; до Окр. Ради СУА — М. Демидчук і А. Хархан. Зборами провела М. Гарасимчук, секретарювала Л. Хархан. **М. Д.**

Річні збори 4 Відділу СУА

Річні збори Жін. Відділу Демократичного Клубу, 4. Відділу СУА відбулися 2. січня 1955 р. Голова А. Кізіма, привітавши присутніх членок, поірохала вибрати передсідницю та секретарку до ііреведення річних зборів. На голову вибрано п. Федорович, а на секретарку п. Серафим. По прочитанні протоколу з минулорічних зборів, слідували звіти урядничок. У своєму звіті голова подякувала урядничкам та членкам за їх щире співпрацю. Вона старалась свої функції точно виконувати, всі справи видвигала на зборах, щоб разом і членками їх передискутувати. Місто-голова Е. Ликтей звітує, що виконувала свої припоручення, рівнож як делегатка до Округної Ради. Секретарка С. Серафим писала протоколи, прочитувала кореспонденцію, обіжники СУА та передає звіт з імпрез 1954 року, в яких ми брали участь, спільно з Округною Радою. Це були: Свято Жінки-Героїні (Ольги Басараб), День Матері, Похід Лояльності, посвячення прапорів СУА, Міжнародня Мистецька Виставка і 70-ліття жіночого руху. Наш Відділ влаштував Свято св. Мико-

лая, традиційне Свячене і кілька чайних вечерків, на які членки спільними силами постарались про все безкорисно. Касієрка К. Борщевська подає цілорічний звіт з фінансів, та розподілу фондів на різні організаційні та народні цілі.

Дальше слідували звіти пп. Ю. Піщак та М. Чуми з господарської ділянки. Вкінці звітує лідер І. Бенцаль. Теплими словами дякує членкам за таку активну і дружню співпрацю. Як делегатка заступала наш Відділ в Комітетах Допомоговім та Об'єднанім. Заохочує всіх піро працювати на даліше для нашої організації. Від контрольної комісії звітує К. Стефанович. Книжки знаходяться в порядку, з нашої цілорічної праці є значний моральний та матеріальний хосен. Т. Сиротюк і І. Пашовелька потверджують та ставлять внесок уділення абсолюторії всьому урядові, яку збори одноголосно ухвалили та рішили перевибрати старий уряд внозні.

В склад його входять такі пп.: Е. Корнат, почесна голова, А. Кізіма — голова, Е. Ликтей — містоголова, С. Серафим — рекордова секретарка, К. Борщевська — касієрка, Ю. Піщак і М. Чума — господарські референтки, І. Бенцаль — лідер та делегатка до Допомогового та Об'єданого Комітетів, К. Борщевська і М. Ленчук, делегатки до Окр. Радн. Склад контрольної комісії: пп.: К. Стефанович, Т. Сиротюк і І. Пашовелька.

П. М. Ленчук вибрано почесною членкою за її довголітню працю.

Наново вибрана голова подякувала членкам за довіря. Через спізнену пору плян праці відложено до слідуєщих зборів.

Софія Серафим, секр.

МАЯМІ, ФЛА.

Відвідини 17 Відділу СУА

Господарська референтка Гол Управи п. Анна Сивуляк використала свій побут на Флориді, щоб відвідати 17 Відділ ім. Олени Теліги в Маямі. Працю цього Відділу обговорили ми в ч. 5, 1954. Додатково подаємо вра-

ження госп. референтки, яка побувала на сходинах та імпрезах Відділу. Відділ має 35 членок, у більшості із давнішої еміграції, але є також новоприбулі й тут народжені. Всі вони колись були членками СУА по інших містах Америки. Відділ приєднав у членки декілька визначних жінок, як співачку Ольгу Павлову, цінністку Ольгу Ляхович та почесну членку СУА п. Стефанію Абрамовську-Грицько. Українська громада в Маямі має тепер свій

17 Відділ СУА в Маямі вітає гостей із Централі:

Сидять: пп. Вишневська, містоголова, Подубинська, рек. секретарка, Маїк, голова, Жан, Рій, фін. секретарка, Наконечна, касієрка. — Стоять: пп. Стефанія Абрамовська-Грицько, почесна членка СУА і Анна Сивуляк, госп. референтка СУА.

Народний Дім, в якому жіноцтво можна сказати, побудувало три вули, а також допомогло покласти підвалини під будову української церкви. Даліше Відділ поставив собі завдання відзначувати всі національні роковини. Госп. референтка взяла участь у святі 22-го січня, що його підготувала з великим старанням культ.-освітня референтка Відділу п. О. Подубинська.

Дня 28. січня госп. референтка була присутня на сходинах 17 Відділу. Вона представила присутнім почесну членку СУА п. Стефанію Грицько, яка спільно з іншими клала підвалини під нашу велику організацію і має в її розбудові великі заслуги. Пані Грицько замешкала від недавня в Маямі і напевне зможе передати новому Відділові щось із свого багатого досвіду. Даліше п. Сивуляк дала огляд праці Централі СУА та її потреб.

Членки Відділу ставили запити й обі довголітні членки управи старались на них відповідати та вичерпно навітлити усі справи Централі СУА.

ДЖАМЕЙКА, Н. Й.

Річні збори 18 Відділу СУА

Дня 19. грудня відкрила збори голова Відділу п. М. Ганка молитвою. На її заклик вшановано померших членок Анну Сташків і Тетяшу Мельничук оддохвилинною мовчанкою. Секретарка К. Воробець прочитала протокол і фінансовий звіт. Из нього довідались присутні, що Відділ мав 190.34 дол. приходу. З того вислано до Централі 68.40 дол., на церкву в Озон Парк пожертвовано 25 дол., а на церкву в Гемстед таку ж суму. Збори відбуваються що два місяці по домах членок. На зборах прочитувано обіжники Централі і вісті з „П. Ж.“. Кілька разів відбулося бінго, також у домах членок. Потім приступлено до виборів і одноголосно затверджено той самий уряд. Голова звернулася до членок із закликом, щоб зложили коляду. Збірка дала 35 дол., із того 20 вислано до ЗУАД Комітету для залишенців, а 15 дол. на Дім СУА. По зборах голова подякувала за співпрацю і довіря і прохала її падати у згоді працювати.

Катря Воробець, секр.

ШИКАГО, ІЛЛ.

Свято жінки-героїні

За ініціативою 22 Відділу і при співпраці жіночої ланки СУМА відбулося свято в честь сл. п. Ольги Басараб і всіх жінок-героїнь. Дня 13. лютого зіїшлися в домівці СУМА українці м. Шикаго, яким дороба пам'ять жінок-героїнь, щоб спільно зложити їм поклін. Свято відкрила голова 22 Відділу п. А. Хариш і зарядила коротку мовчанку для тихої молитви за душі знаних і незнаних жінок, що згнули за Батьківщину. Святочний реферат відчитала п. А. Ганкевич, членка СУА. Даліше членки Жіночої Ланки СУМА

відспівали ряд стрілецьких пісень. Поміж піснями членка СУА п. Н. Голіш продеклямувала вірш О. Бабія „Пам'яті О. Басараб“. Членки СУМА проказали збірну молитву „Україно-Мати“, яка була дуже влучно підібрана до цього свята. На закінчення усі відспівали „Не пра“.

Треба відмітити працю культ.-освітніх референток 22 Відділу СУА, а зокрема п. І. Ракуш, яка вложила багато енергії у підготовку цього свята. Д. Б.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Річні збори 23 Відділу

Дня 16. січня зійшлися членки Відділу до Українського Народного Дому при вул. Мартін. Збори відкрива голова п. М. Ясінська, а секретарка п. А. Назаркевич відчитала протокол із минулих зборів. Касієрка п. Е. Кахній зложила звіт із стану каси, а фін. секретарка н. М. Слупецька відчитала фін. звіт. Головою зборів вибрано п. М. Черрибу, а секретаркою п. А. Королишин. Голова п. Ясінська подала при звіті, що говорить ім'ям цілого Відділу, бо без співпраці урядничок не могла б того зробити. Відділ перевів такі підприємства: Свят-Вечір, Бінго, свято Ольги Басараб, День Матері, День Писанки, Членський Пікнік, Празник у Галичині, окрім того брав участь у Шевченківському концерті в Українському Дні разом із Українськими Організаціями м. Дітройт, в Листопадовому Святі з Федерацією Українців, як також у святі 70-ліття українського жіночого руху. Голова щиро подякувала за співпрацю. Потім слідували звіти урядничок, а саме містоголови п. А. Попович, касієрки п. Е. Кахній, фін. секр. п. М. Слупецької, рек. секретарки п. А. Назаркевич, які зазначили, що виконали працю по своїй змозі. Зложили звіт також пп. К. Кішук і п. Томпюк, які розписували картки. Конр. Комісія, а це пп. А. Зелінська, М. Честун і Г. Дулька потвердили, що знайшли книжки Відділу в найбільшому порядку. Відвідувачки хворих пп. Ратушняк і Копко

подали до відома свою працю. Слідував звіт комітету підприємств (пп. Любінська, Новак, Дулька, Королишин, Гудзінська) і делегаток до Філії УКК (пп. Черриба, Честун). Делегатки до Філії СУА пп. Козаченко, Королишин і Ващук розказали про працю Філії за 1954 рік.

На знак подяки членки Відділу винагородили урядничок гучними оплесками. Приступлено до вибору. На внесок п. Форись, щоб залишився той самий уряд, всі погодились, але голова його п. Ясінська заявила, що не може дальше очолювати Відділу. Тому головою 23 Відділу вибрано п. М. Форись, а уряд вибрано той сам із невеликими змінами. В уряді 23 Відділу є тепер: пп. Анна Попович, містоголова, Анна Назаркевич, рек. секретарка, Марія Слупецька, фін. секретарка, Євдокія Кахній, касієрка, до розписування карток вибрано пп. Кесню Палер і Софію Гудзінську. До комітету підприємств увійшли: пп. Т. Новак, М. Честун, С. Гудзінська, С. Бурбан, А. Любінська. Делегатками до Філії СУА стали пп. І. Козаченко і Е. Кахній, до Федерації Українців пп. М. Черриба і К. Палер, до Філії УКК М. Черриба і Е. Честух.

По виборах нововибрана голова п. М. Форись подякувала за довіру і заявила, що буде щиро працювати і при співпраці членок доложить усіх старань до розвою Відділу. Членки відспівали гимн СУА і цим закінчено збори. Анна Назаркевич

НЮАРК, Н. ДЖ.

Річні збори 28 Відділу СУА

Дня 27. січня 1955 р. відбулися загальні збори нашого Відділу. 28 Відділ СУА нараховує 126 членок, з того п'ять пазамісцевих. В звіттовому році 1954 Відділ відбув 8 місячних сходин і 7 засідань управи. На кожних сходинах відчитувано короткий реферат (10-15 хвилинний). В лятьох випадках реферати виготовлювали членки 28 Відділу СУА, два рази прочитано реферати, надіслані з Централі і один раз цікаві спомини

п. Гацдзі Дмитерко-Ратич. Цікаво і приступно опрацьовані реферати оживлюють дуже місячні сходини. З імпрез, 28 Відділ СУА улаштував вечерю з нагоди Свята Матері з цікавою програмою (реферат, деклямації, сольо на цитрі, дуєт і веселий скєч), два товариські вечорі (кард парі), 3 базарі, одну програму автобусом на Союзівку, Миколаївський вечір для дітей дошкільного віку, посвячення пранора і переддрзв'яну зустріч членок. Великою подією нашого Відділу було придбання національного і американського прапору і їх посвячення. Всі ці імпрези, вичислені вгорі, не були улаштувані на велику скалю. Зони були скромні, але змістовні, і мали великий моральний успіх як між нашими членками, так і між громадянством Нюарку. Наше громадське значення постійно скріплюється і праця муравлина знаходить зрозуміння і підтримку українського населення м. Нюарку. Як доказ цього можна подати 25-центову збірку Комітету „Мати й Дитина“, що все більше охоплює круг платників. Касовий звіт на 1954 був: прихід 888.91 дол., розхід 865.53 дол. Один із вище згаданих базарів організував Комітет „Мати й Дитина“, (як рівнож Миколаївський Вечір), і чистий дохід у сумі 240 дол. переслано на закуп черевичків для дітей у садочку в Інгольштадті. Садок в Інгольштадті постійно одержував спочатку 15 дол. місячно, потім по 20 дол. Останні загальні збори рішили на будуче підвищити до 30 дол. місячно. Комітет „Мати й Дитина“ вислав одноразово по 5 дол. тринадцяти за служеним жінкам, 3 пачки, де між іншими речами було 27 свєтерів пових.

28 Відділ СУА брав участь у збірковій акції Американського Червоного Хреста, допомагав при улаштуванні імпрез, які робила українсько-католицька паррафія. Комітет відвідування хворих відвідував хворих членкипп.

Загальні збори вибрали нову управу на 1955 рік. І так п. Анна Настюк — голова, п. О. Мусаковська, п. Карапінка і п. Федчиппин — заступниці, п. О. Гор-

дписська — секретарка, п. Р. Залепська — англійська секретарка, п. К. Кузька — касієрка, п. О. Бемко — помічниця касієрки, п. П. Осінська — організаційна референтка, п. О. Попович — культурно-освітня реф., п. І. Гнатів — імпрезова реф., п. І. Левкович — пресова реф., п. Бакун — господарська реф., п. С. Нападівич, п. А. Кордуба і п. М. Мосора — контрольна комісія.

До комітету відвідування хворих вибрано: пп. Федчишин, Назар і Максимий. До імпрезової секції вибрано пп. Воробець З., Гнатиків, Зелінську, Заболоцьку, Салук, Залеську і Олесницьку.

До комісії підприємств увійшли такі пані: Дубас, Матляк, Вітошинська, Миколайчук, Білик, Височапська, Мисик, Салабун, Пташник, Мусаковська, Пахолок, Сайкевич, Янчишин і Линч.

1954 рік був для 28 Відділу СУА повний моральних і матеріальних успіхів. Дай Боже, щоб 1955 перейшов ще краще!

Пресова референтка

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Річні збори 30 Відділу СУА

Дня 23. січня зійшлися членки у залі Укр. Нар. Дому. Збори відкрила голова п. Катерина Мураль і згадала тих членок, що відійшли на вічний спочинок. Потім попрохала рекорд. секретарку Марію Фецачин, щоб прочитала протокол із попередніх річних та останніх місячних зборів. Фін. секретарка Параня Різун дала перегляд приходів і розходів, а касієрка Анастазія Полівка зложила звіт із стану каси. Контр. комісія (Марія Лабік і Ева Лялюк) висловила увагу праві признання за правильне ведення книжок та виконання обов'язків. Окрім звичайних місячних сходів влаштовано кілька імпрез, як святкування 70-ліття українського жіночого руху та картяну забаву, пікнік, День Батька і зустріч під Новий Рік. Членки висказали увагу довіри та признання за щирі працю. Голова п. Мураль подякувала

урядничкам і членкам за довіру і співпрацю. При виборі нового уряду присутні затвердили давній уряд у цілості. І так до уряду увійшли: пп. Катерина Мураль, голова, Катерина Габришська, містоголова, Марія Фецачин, рекорд. секр., Параня Різун, фінанс. секр., Анастазія Полівка, касієрка, Марія Лабік і Ева Лялюк, контр. комісія. Опікунки хворих: Софія Чубінська і Софія Туцька.

По виборах розвинулася дискусія над Домом СУА. З нагоди річних зборів рішено вислати коледу 25 дол. на Дім СУА. По закінченні зборів відспівано гимн СУА і національний гимн.

Марія Фецачин, рек. секр.

КОГОВЗ, Н. Й.

Річні збори 34 Відділу СУА

Дня 30. січня голова Відділу Ольга Коник відкрила збори молитвою і прохала вибрати президію. На голову зборів обрано п. Марію Винничок, а на секретарку п. Зиновію Білас. По відчитанні протоколу приступлено до звітів управи. Із звітів видно було, що намічену працю в міру спромоги виконано. Тому голова контр. комісії п. Анна Гавдик поставила внесок на уділення абсолюторії. Приступлено до вибору нової управи, до якої увійшли: Олена Бачинська, голова, Марія Винничок, містоголова, Уляна Омеційська, секретарка, Надія Касіячук, касієрка, Зиновія Білас, культ.-освіт. реф., Анна Гоїш, виховна реф., Дарія Кендзерська і Марія Франко, суспільна опіка. До контр. комісії увійшли: пп. Ольга Коник і Ольга Павлів. Після вибору управи намічено працю на майбутнє. Збори закрито молитвою. **Зиновія Білас, секр.**

ДІТРОЙТ, МИШ.

Річні збори 37 Відділу СУА

Річний звіт цього Відділу представляється, як слідує: Дня 7. березня 1954 в Інтернаціональному Інституті відсвятковано пропам'ятний вечір нашої патронки Лесі Українки. Дня 26.

травня у домі нашої членки п. Демрей ми відбули „банко“. Дня 26. вересня ми взяли участь разом із іншими жіночими організаціями в Українському Фестивалі, а дня 17. жовтня у святі 70-ліття українського жіночого руху. Дня 28. жовтня ми грали „банко“ в домі нашої членки Градовської. Дня 19. листопада ми взяли участь у Різдвяному Базарі (Олд Ворлд Маркет), що відбувся в Інтернаціональному Інституті.

На 1955 вибрано таку управу: Олександра Небоженко, голова, Розелін Биба, секретарка, Марія Крилюк, скарбничка.

Розелін Биба, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Виставка народнього мистецтва

З початком лютого в Меморіал Арт Галлері заходами 47 Відділу СУА в Рочестері відкрито виставку. Експонати до тієї виставки походили із збірки Централі СУА, як також із приватних збірок членок 47 Відділу. Комітет виставки очолювала п. Петронеля Клодзінська. Її заступницею була п. Анастазія Смерчинська, а секретаркою п. Мирослава Приймак. Членками Комітету були пп.: Олена Харамбура, Людмила Демиденко, Ірина Клодзінська, Ірина Костипюк, Марія Крамарчук, Клявдія Квасниця і Михайлина Печак.

Виставку відмітила дуже корисно місцева преса статтею журналістки Вірджинії Смит, яка висловила признання, як виконавцям виставки і вечора, так і п. Ізабелі Герлд, директорці галлерії. Виставку відмітив також „Голос Канади“ у своїх радіопередачах.

Пожертва передплати

На наш заклик відгукнулася п. Катря Гарасевич із Торонто, бажаючи зложити пожертву передплати для захисту старих жінок. На її прохання висилаємо журнал для захисту старих у Мюнхені на руки п. Анни Дикій. Іменем сестер-залишенок складаємо п. Катрі Гарасевич щирі подяку!

На цілі СУА

ЛЕНСІНГ, МИШ.

Коляда 38 Відділу

У січні наш Відділ поділився на дві групи. Одна група, яку возив своїм автом п. С. Пилипчук складалась із пп. Пилипчукової, Свободової, Філевої і Стенькевичової. Вони їздили колядувати на інвалідів у Джексоні, Албіоні і в Ленсінгу і заколядували 52 дол. Жертводавцями були: по 5 дол. пп. С. Пилипчук, В. Рогач, І. Луник, М. Мальований, І. Тимченко; по 3 дол. А. Закала; по 2 дол. С. Дорошко, Дж. Филипс, С. Дубіна, І. Мимоход, М. Левановський, М. Якимів, А. Забродська, Н. Полегонька, І. Старобарнський, по 1 дол. І. Луцишин, Б. Заброцький, М. Даниловська.

Друга група складалась із пп. Овчинник, Наконечної, Забродської і заколядувала 43 дол. на Фонд „Мати й Дитина“. Деякі жертводавці спеціально жертвували на прес. фонд „Н. Ж.“ або на православну церкву в Ленсінгу. Пожертви зложили: 10 дол. Микола Чорний; по 5 дол. Ф. Забродський, А. Мальований, Шварц; по 3 дол. А. Наконечна; по 2.50 дол. І. Маринюк; по 2 дол. М. Лотиш, А. Ільчук, А. Полегонька, Овчинник; по 1.50 дол. М. Брусиц; по 1 дол. П. Плотник, Ф. Ільчук, В. Возняк.

Усім жертводавцям і тим, що своїми автами допомагали нам, щире Спасибіг від нашого Відділу.

Із продажу жетонів прийшло нам 5 дол. на інвалідів, отже разом вислано на інвалідів 57 дол. Дохід другої групи поділено так: на Фонд „Мати й Дитина“ 25 дол., на пресфонд „Н. Ж.“ 13 дол., а з пожертвою п. Пилипчук 1 дол. разом 14 дол., на православну церкву 5 дол. На річних зборах наш Відділ пожертвував із каси на Дім СУА 10 дол., а на УККА 5 дол.

Оце показує, що наш Відділ, хоч малий, а все таки старається робити, що в його силі.

Леся Забродська, секр.

БРОНКС, Н. Й.

Посвячення дому

П-во Петро і Анна Ерети запросили 8 Відділ СУА на прийняття до їх ново закупленого дому. Всечесні оо. Нестор і Костик посвятили дім, а господиня запросила до столів, що були заставлені харчами і прикрашені квітами і свічками. По обіді п-во Ерети привітали гостей і подякували за дарунки. Переведення свята передали голові 8 Відділу п. Еві Корпало. Голова покликала до слова о. Нестора, який побажав родині здоров'я й успіху. Відспівано „многая літа“, а потім зложив побажання о. Костик та згадав також Союз України Америки, як організацію, що виконує велетенську працю. З черги голова Відділу зложила свої побажання в імені Відділу і сказала, щоб той хрест освічував цілій родині дорогу, як довго вона житиме в тому домі. Дальше привітала п-во Еретів також почесна голова 8 Відділу п. Апольолія Дзюма. По ній ще промовляло багато членок та складало побажання. П. Е. Хомів згадала про наші сироти, а п. Стравс зайнялась збіркою, що дала 24 дол. Гроші поділено між фонд „Мати й Дитина“, сироти-нець СС. Василіянок і пресовий фонд „Нашого Життя“. П. Анна Ерет і син Павло пожертвували 10 дол. на радіопередачу Отців Василіян.

Ева Корпало, голова
Ева Хомів, секретарка

ШВАЙЦАРСЬКА ДИРИГЕНТКА

Геді Салькен із Люцерну покінчила в 1952 р. паризьку консерваторію у класі диригентури. Від того часу вона обіхала з концертами всю Європу та диригує постійно у Швейцарії.

ВЖЕ ДРУКУЄТЬСЯ

збірка віршиків і казок

ЗОЛОТЕ ПАВУТИННЯ

Відбитка з „Нашого Життя“.
Замовляти у Централі СУА.

ІЗ ДИТЯЧИХ ВИДАНЬ

Оленка Заклинська: **Образки**. „Для науки і розваги“, І частина. Накладом автора. Торонто, березень 1955. Рисунки — Галина Новаківська.

Відома наша танечниця Оленка Заклинська увійшла невеличким виданням у дитячу літературу. Та не тільки ця віршована творчість стала несподіванкою, а сама форма книжечки, що виповнює велику прогалину. „Образки“ — це альбомик контурових рисунків, які діти пізніше розкольоровують kredками. У цьому зшитку тісно співдіють авторки віршів і рисунків.

Вони поділили матеріал на 10 груп. Дорога до церкви, зайчик, котик, жаба, лисички, соловейки, сорока, білочка, — ось зміст поодиноких уступів. Віршики Оленки Заклинської передають якусь простеньку дію, що легко доходить до уваги дитини. А Галина Новаківська схоплює це талановито в рисунку, майстерно віддаючи рух та вираз.

Наша дитяча література збагатилась ще одною ділянкою, що її досі в нас не було. Контурові альбоми — це важливий виховний засіб і варто, щоб обі авторки їх продовжували.

Л. Б.

НА ПРЕСФОНД СТОРІНКИ „НАШИМ МАЛЯТАМ“

На піддержку дитячої сторінки зложили: по 1 дол. пп. М. Юркевич, Н. Синявська, Р. Ішук, К. Гардецька, М. Біляк, В. Ценко, О. Генгало, О. Зуляк, Л. Бернацька, О. Коломінська, Г. Мачук, разом 11 дол., а дрібними 1.80 дол., отже разом 12.80 дол. Щире Спасибі! Редакція

Передплату „Нашого Життя“ в Англії приймають:

Vira Smereka
36, Temple St.

Heaton, Bradford, Yorks.
Rudenska Myroslawa
335, Woodborough Rd.
Nottingham, England

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF
LESYA UKRAINKA
Translated by Percival Condy
Foreword by Clarence A. Manning

Ціна книжки \$5.00

Замовлення приймає

**Ukrainian National
Women's League
of America, Inc.**

909. N. Franklin St. Phila. 23, Pa.

ЗБІРНИКИ ДЛЯ ДОШКІЛЛЯ ТА ПЕРШИХ КЛАС ШКОЛИ

Весна 50 ц.

Літо 70 ц.

Осінь 70 ц.

Зима 50 ц.

Казки, віршики, інсценівки, гри
упорядкувала Марія Юркевич

Замовляти в ЦЕНТРАЛІ СУА

MA 7-1320

LO 3-9910

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE
Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

MRS. MICHAEL F. NASEVICH
MICHAEL E. NASEVICH
SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for your comfort
No deserving Poor Refused

N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.

PHILADELPHIA 23, PA.

УКРАЇНКИ В КАНАДІ, АМЕРИЦІ Й ІНШИХ КРАЇНАХ СВІТУ!

Читайте і передплачуйте одинокий жіночий журнал у Канаді
„ЖІНОЧИЙ СВІТ“, який видає кожного місяця Організація
Українок Канади ім. Ольги Басарабової.

„ЖІНОЧИЙ СВІТ“ охоплює собою всі ділянки суспільного
життя, цікаві для українського жіноцтва. В ньому знайдете
статті на теми: культурно-освітні, виховні, організаційні, го-
сподарські й ін. Є в ньому і зразки укр. літератури та поезії.

„ЖІНОЧИЙ СВІТ“ дає також поради українським жінкам із
різних ділянок життя. Для дітей є окрема частина — т. зв.

„ДИТЯЧИЙ СВІТ“, в якій, крім листа до діточок від редак-
торки, є цікаві оповідання та гарні віршики. Журнал багато
ілюстрований. Річна передплата в Канаді й Америці \$2.50.
В інших країнах \$3.00.

Висилайте вашу передплату на адресу:

WOMAN'S WORLD

P. O. Box 791 — Winnipeg, Man., Canada